

NỘI DUNG ÔN THI TUYỂN SINH PHẦN THI NĂNG KHIẾU

1. NỘI DUNG HÁT NHẠC

Thí sinh hát 01 bài hát tự chọn; 01 bài hát trong 30 bài hát dưới đây và thắm âm 01 đoạn nhạc theo yêu cầu của Ban Giám khảo:

Stt	Tên bài hát	Tác giả
1	Cùng múa vui	Nhạc và lời: Xuân Giao
2	Cho con	Nhạc: Phạm Trọng Cầu. Lời thơ: Tuấn Dũng
3	Đi học	Nhạc: Bùi Đình Thảo. Lời thơ: Minh Chính – Bùi Đình Thảo
4	Reo vang bình minh	Nhạc: Lưu Hữu Phước. Lời: Nguyễn Mộng Ngọc – Lưu Hữu Phước
5	Em như chim bồ câu trắng	Nhạc và lời: Trần Ngọc
6	Hoà bình cho bé	Nhạc và lời: Huy Trân
7	Ngày đầu tiên đi học	Nhạc: Nguyễn Ngọc Thiện. Lời: Viễn Phương
8	Trường chúng cháu đây là trường mầm non	Nhạc và lời: Phạm Tuyên
9	Ai yêu Bác Hồ Chí Minh hơn chúng em nhi đồng	Nhạc và lời: Phong Nhã
10	Bàn tay mẹ	Nhạc: Bùi Đình Thảo. Lời thơ: Tạ Hữu Yên
11	Chiếc đèn ông sao	Nhạc và lời: Phạm Tuyên
12	Cánh én tuổi thơ	Nhạc và lời: Phạm Tuyên
13	Ru em	Dân ca Xê Đăng
14	Đưa com cho mẹ đi cày	Nhạc và lời: Hàn Ngọc Bích
15	Em là bông hồng nhỏ	Nhạc và lời: Trịnh Công Sơn
16	Em là mầm non của Đảng	Nhạc và lời: Mộng Lân
17	Em yêu trường em	Nhạc và lời: Hoàng Vân
18	Khi tóc thầy bạc trắng	Nhạc và lời: Trần Đức
19	Tia nắng hạt mưa	Nhạc: Khánh Vinh. Lời thơ: Lệ Bình
20	Tiến lên đoàn viên	Nhạc và lời: Phạm Tuyên
21	Trái đất này là của chúng mình	Nhạc và lời: Trương Quang Lục, Định Hải
22	Bé quét nhà	Nhạc và lời: Hà Đức Hậu
23	Em đi chơi thuyền	Nhạc và lời: Trần Kiết Tường
24	Đường và chân	Nhạc: Hoàng Long. Lời thơ: Xuân Tửu
25	Con chim vành khuyên	Nhạc và lời: Hoàng Vân
26	Chỉ có một trên đời	Nhạc: Trương Quang Lục. Ý thơ: Liên Xô
27	Chú voi con ở bản Đôn	Nhạc và lời: Phạm Tuyên
28	Ánh trăng Hoà bình	Nhạc: Hồ Bắc. Lời: Mộng Lân
29	Em mơ gặp Bác Hồ	Nhạc và lời: Xuân Giao
30	Lá thuyền ước mơ	Nhạc và lời: Thảo Linh

2. NỘI DUNG KỂ CHUYỆN VÀ ĐỌC DIỄN CẢM

Thí sinh bắt thăm 01 trong các nội dung dưới đây và đọc diễn cảm, kể lại nội dung của văn bản theo yêu cầu của Ban Giám khảo:

Nội dung 1:

Thuở xa xưa, Ngọc Hoàng cai quản tất cả các việc trên trời và dưới đất. Ngọc Hoàng giao cho Thần Mưa chịu trách nhiệm làm mưa cho tất cả các con vật và cây cỏ có nước uống. Nhưng đã ba năm nay, không có một giọt mưa nào. Khắp nơi đất đai nứt nẻ, cây cỏ khát nước chết rụi, các con thú cũng chết dần, chết mòn vì khát. Một hôm, các con vật họp bàn nhau lại, chúng quyết định cử Cóc lên gặp Ngọc Hoàng. Cùng đi với Cóc có Cáo, Gấu và Cọp. Cóc bảo Cáo, Gấu, Cọp nấp vào bụi rậm còn Cóc thì nhảy lên đánh trống inh ỏi. Ngọc Hoàng nghe tiếng trống liền sai một Thiên Thần ra nhìn xem ai. Thiên Thần bước ra nhìn ngược, nhìn xuôi mãi cũng không thấy ai, chỉ thấy con Cóc bé nhỏ ngồi trên trống. Thiên Thần tỏ ý khinh bỉ Cóc, lẳng lặng đi vào và thưa với Ngọc Hoàng.

- Thưa Ngọc Hoàng! Kẻ dám cả gan đánh trống âm ỉ nhà trời là một con Cóc bé tí, xấu xí kinh khủng, thần hỏi nó đi đâu, nó nói lên Ngọc Hoàng để kiện.

Ngọc Hoàng nghe thiên thần nói như vậy thì lấy làm giận lắm, bèn sai bày Gà ra mổ Cóc. Nhưng bày Gà vừa ló ra khỏi cửa, Cóc ra hiệu cho Cáo từ bụi rậm xông ra vỗ gà. Biết Gà bị Cáo vỗ mất, Ngọc Hoàng liền sai Chó ra giết Cáo. Chó chạy ra chỉ kịp sủa “Gâu gâu gâu ” mấy tiếng đã bị Gấu ra chộp lấy tha đi. Ngọc Hoàng lại sai một toán lính ra trị Gấu. Lần này, Cọp xông ra quật chết toán lính không còn sót một người nào. Ngọc Hoàng không ngờ Cóc tuy bé nhỏ mà lại khó trị như vậy, Ngọc Hoàng đổi giận làm lành sai thiên thần ra mời Cóc vào. Ngọc Hoàng hỏi Cóc: “Cậu” lên đây có việc gì?

Cóc thưa: Muôn tâu Ngọc Hoàng! Đã 3 năm nay chúng tôi không được một giọt mưa nào. Loài vật cử tôi lên đây để kiện Trời, vì sao không làm mưa?

Ngọc Hoàng cho gọi Thần Mưa đến. Té ra Thần Mưa mãi rong chơi tối về đắp chiếu nằm ngủ, quên không làm mưa. Bị Ngọc Hoàng trách mắng, Thần Mưa vội sai các con rồng phun nước ào ào xuống đất. Ngọc Hoàng đưa tiễn Cóc ra về và dặn: Từ nay về sau, nếu cần mưa thì Cóc nghiêng răng ken két báo cho Ngọc Hoàng biết. Ta sẽ sai Thần làm mưa ngay, Cóc không phải lên kiện trời nữa.

Tất cả đều phục Cóc bé tí mà kiện được trời nên đặt ra câu hát:

“Con cóc là cậu ông trời
Hễ ai đánh Cóc thì trời đánh cho”.

Nội dung 2:

Ngày xưa, ngày xưa, trong khu rừng nọ có một con Cáo và một con Thỏ. Cáo sống trong ngôi nhà bằng băng còn Thỏ có một ngôi nhà bằng gỗ. Mùa xuân đến, nhà Cáo tan thành nước, Cáo xin sang nhà Thỏ sưởi nhờ rồi đuổi luôn Thỏ ra khỏi nhà. Thỏ vừa đi vừa khóc. Một lát sau, Thỏ gặp bày Chó, bày Chó hỏi Thỏ: - Tại sao Thỏ khóc?

- Làm sao mà tôi không khóc cho được! Tôi có một ngôi nhà bằng gỗ, Cáo có một ngôi nhà bằng bằng, mùa xuân đến nhà Cáo tan thành nước, Cáo xin sang nhà tôi sưởi nhờ rồi đuổi luôn tôi ra khỏi nhà.

- Thỏ ơi, Thỏ đừng khóc nữa! - Bầy Chó an ủi Thỏ - Chúng tôi sẽ đuổi được Cáo đi.

Bầy Chó cùng Thỏ đi về nhà Thỏ. Bầy Chó nói: - Gâu gâu gâu! Cáo cút đi ngay! Cáo ngồi trên bệ lò sưởi, nói vọng ra: - Ta mà nhảy ra thì chúng mày tan xác!

Bầy Chó sợ quá chạy mất. Thỏ ngồi dưới bụi cây và khóc. Một con Gà Trống mào đỏ đi qua, vai vác một cái hái. Gà Trống thấy Thỏ khóc, liền hỏi:

- Làm sao Thỏ khóc?

- Làm sao mà tôi không khóc cho được! Tôi có một ngôi nhà bằng gỗ, Cáo có một ngôi nhà bằng bằng, mùa xuân đến nhà Cáo tan thành nước, Cáo xin sang nhà tôi sưởi nhờ rồi đuổi luôn tôi ra khỏi nhà.

- Ta về nhà đi, tôi sẽ đuổi được Cáo.

- Không! Anh không đuổi được đâu, Chó đuổi mãi không được thì làm sao anh đuổi được?

- Thế mà tôi đuổi được đấy. Nào đi!

Gà Trống và Thỏ cùng về nhà. Gà Trống cất tiếng hát: Cúc cù cu cu; Ta vác hái trên vai; Đi tìm Cáo gian ác; Cáo ở đâu ra ngay!

Cáo sợ quá bảo: - Tôi đang mặc quần áo.

Lần này thì Gà quát lên: Cúc cù cu cu; Ta vác hái trên vai; Đi tìm Cáo gian ác; Cáo ở đâu ra ngay!

Cáo từ trong nhà gỗ vọt ra, chạy biến vào rừng. Từ đó, Thỏ lại được sống trong ngôi nhà của mình.

Nội dung 3:

Vịt mẹ dẫn Vịt con đi chơi. Trước khi đi, Vịt mẹ dặn:

- Các con phải đi theo mẹ, theo đàn, không được tách ra đi một mình mà con Cáo ăn thịt đấy!

Đàn Vịt con vâng dạ rồi rít.

Vừa ra khỏi cổng làng, chú Vịt Xám đã quên ngay lời mẹ dặn. Chú lén đi chơi một mình, lang thang hết nơi này đến nơi khác. Cuối cùng chú đến một cái ao có rất nhiều tôm cá. Đứng trên bờ nhìn xuống, chú thấy từng đàn cá, tôm bơi lội tung tăng dưới nước, thỉnh thoảng một con tôm cong mình nhảy tanh tách. Thích quá, chú nhảy xuống mò lấy, mò để. Lúc ăn đã gần no, chú mới nhìn lên chẳng thấy Vịt mẹ đâu cả. Hoảng sợ, chú nhảy lên bờ gọi mẹ ầm ĩ: “Vít... vít... vít”.

Gần đấy có một con Cáo đang ngủ, nghe tiếng Vịt kêu, Cáo liền nhồm dậy. Nó lẩm bẩm:

- Chà thịt vịt con ăn ngon lắm đây! Hôm nay mình sẽ được một bữa thịt vịt thật là ngon.

Nói rồi Cáo đi nhanh ra phía bờ ao. Khi Cáo vừa ra đến nơi thì cũng là lúc Vịt mẹ tìm thấy Vịt Xám. Thấy Vịt Xám, Vịt mẹ vội dẫn Vịt Xám nhảy tùm xuống ao. Thế là Vịt Xám thoát chết. Từ đấy Vịt Xám không bao giờ dám làm sai lời mẹ dặn.

Nội dung 4:

Có một chú Dê Trắng đang đi tới một khu rừng để tìm ăn những chiếc lá non và uống nước suối. Bất chợt, một con Sói ở đâu đi tới trước mặt, nó quát hỏi:

- Dê kia, mày đi đâu?
- Tôi đi tìm lá non để ăn và nước mát để uống.
- Mày có gì ở chân?
- Chân tôi có móng.
- Trên đầu mày có gì?
- Trên đầu tôi có sừng.

Sói hỏi tiếp:

- Bây giờ mày hãy trả lời tao: Tim mày thế nào?
- Tim tôi đang run sợ.
- A! Ha!

Sói cười vang rồi ăn thịt luôn chú Dê Trắng.

Một chú Dê Đen cũng tới khu rừng để ăn lá non và uống nước suối. Sói đã ngồi sẵn ở đó.

Thấy Dê Đen đi qua, nó quát hỏi:

- Dê kia, mày đi đâu?
- Tao đi tìm kẻ nào hay gây sự đây.
- Mày có gì ở chân?
- Chân thép của tao có móng bằng đồng.
- Trên đầu mày có gì?
- Trên đầu tao có đôi sừng bằng kim cương.

Sói lại tiếp.

- Thế bây giờ mày hãy trả lời tao: Tim mày thế nào?
- Trái tim thép của tao bảo tao: Hãy cắm đôi sừng bằng kim cương của tao vào bụng mày. Nào

Sói hãy lại đây thử xem!

Sói sợ quá vội vàng chuồn thẳng.

Nội dung 5:

Xưa có anh nông dân một mình sống ở cái lều ven rừng. Anh không có một tác sắt nên làm ăn rất vất vả. Anh chặt củi bằng đá, đẽo cây bằng gỗ, đào hố tra bấp bằng đầu que. Khổ sở hết chỗ nói, thế mà nghèo vẫn hoàn nghèo.

Một hôm, anh nằm mơ thấy Bụt hiện lên bảo:

- Ngày mai con ra cửa thấy có ba người cưỡi ba con ngựa vào xin ngủ trọ thì con cứ cho, đừng ngại gì nhà chật.

Quả nhiên, chiều hôm sau, anh thấy một người ruỗi ngựa đi qua. Người đó mặc áo trắng tinh, cưỡi con ngựa cũng trắng, ánh bạc tỏa ra lạnh toát. Người đó dừng ngựa trước lều hoành hợ: -

"Nhà người có chỗ cho tao trọ, mau thu xếp cho tao!". Anh ngược nhìn nói: - "Lều rách của tôi không có chỗ xứng đáng nên xin ngài đi nơi khác".

Lúc sau, anh lại thấy một người toàn thân giắt vàng chói lọi, cưỡi một con ngựa vàng ịch ra đáng bề vệ đi tới. Hơi nắng làm mây đen kéo đến đằng trước, khí núi lạnh tỏa ra sau nhà, anh sợ quá cũng từ chối không cho vào. Chiều tối, đến lúc trăng gần lên, anh thấy một người toàn thân đen, xấu xí nhưng khỏe mạnh, cưỡi con ngựa cũng đen và to lớn lại đến xin trọ. Vòng trời bỗng đỏ ửng, gió mát thổi lửa hương thơm của núi rừng tới, chim đậu nóc nhà riu rít. Suối chảy mạnh chồm lên tảng đá như nói: "Mách anh, mách anh cho người nghỉ trọ".

Anh nông dân tự lòng mình thấy vui bèn ưng ý. Nhưng lạ quá, sớm hôm sau đây, anh không thấy người đó và con ngựa đâu cả, mà chỉ thấy ở chỗ ngủ có một cục sắt đen sì. Anh mới ngẫm nghĩ đoán rằng hai người đến trước có lẽ là thần bạc, thần vàng. Anh nghĩ tiêng tiếc, nhưng con chim sau nhà hót: "Chả tiếc, chả tiếc" và con thú đầu ngõ kêu: "Cục sắt quý, cục sắt quý". Anh liền lấy cục sắt mang ra làm cày, làm cuốc, khai phá ruộng nương. Mùa đến, những thảm lúa vàng óng ánh hiện ra. Trên mâm cơm anh ăn là những hạt gạo ngọc.

Từ đó, nhờ có sắt và làm ăn chăm chỉ, đời sống của anh khá dần lên.

Con gái đi qua nhìn anh vui vẻ, trẻ con thấy anh tíu tít bám xung quanh, người già thấy anh đều mừng rỡ. Chim chóc thấy anh ca hát, líu lo, muông thú thấy anh nô đùa trong nắng, và con suối trong rừng kia cũng ngày đêm reo mừng như cuộn thác.

Nội dung 6:

Ngày xưa, có một nông dân người Chăm rất siêng năng. Về già, ông để dành được một hũ bạc. Tuy vậy, ông rất buồn vì cậu con trai lười biếng.

Một hôm, ông bảo con:

- Cha muốn trước khi nhắm mắt thấy con kiếm nổi bát cơm. Con hãy đi làm và mang tiền về đây!

Bà mẹ sợ con vất vả, liền dúi cho một ít tiền. Anh này cầm tiền đi chơi mấy hôm, khi chỉ còn một vài đồng mới trở về đưa cho cha. Người cha vút ngay nắm tiền xuống ao. Thấy con vẫn thản nhiên, ông nghiêm giọng:

- Đây không phải tiền do con làm ra.

Người con lại ra đi. Bà mẹ chỉ dám cho ít tiền ăn đường. Ăn hết tiền, anh ta đành vào làng xin xay thóc thuê. Xay một thúng thóc được trả công hai bát gạo, anh chỉ dám ăn một bát. Suốt ba tháng, dành dụm được chín mươi bát gạo, anh bán lấy tiền.

Hôm đó, ông lão đang ngồi sưởi lửa thì con đem tiền về. Ông liền ném luôn mấy đồng vào bếp lửa. Người con vội thọc tay vào lửa lấy ra. Ông lão cười chảy nước mắt:

- Bây giờ cha tin tiền đó do chính tay con làm ra. Có làm lụng vất vả, người ta mới biết quý đồng tiền.

Ông đào hũ bạc lên, đưa cho con và bảo:

- Nếu con lười biếng, dù cha cho một trăm hũ bạc cũng không đủ. Hũ bạc tiêu hết chính là hai bàn tay con.

Nội dung 7:

Sur Tử được mệnh danh là chúa sơn lâm, là loài mạnh nhất trong tất cả các loài, vì thế nó huênh hoang tự hào, không coi ai ra gì cả.

Ngược lại Chuột Nhắt là loài nhỏ bé, sống ẩn dật và tránh xa các loài.

Một hôm, Sur Tử đang ngủ, Chuột chạy qua người, Sur Tử choàng tỉnh và tóm lấy Chuột Nhắt.

Sur Tử toan ăn thịt thì Chuột lên tiếng van nài:

- Ông Sur Tử ơi, bây giờ ông không ăn thịt cháu, sau này chắc chắn cháu sẽ làm được những điều tốt cho ông.

Sur Tử nghe xong, bật cười:

- Cái giống nhà người mà có thể làm được những điều tốt cho ta sao?

Nhưng rồi Sur Tử vẫn thả Chuột Nhắt và nó không tin vào những điều Chuột Nhắt nói.

Đến một ngày nọ, Sur Tử trong lúc mãi đuổi theo con mồi, đã bị sa vào lưới của con người.

Nó bị trói vào thân cây, gằm thét âm trời nhưng không ai cứu nó.

Lúc đó, Chuột Nhắt nghe thấy, nó chạy tới, dùng răng của mình để cắn đứt dây thừng, cứu Sur Tử.

Chuột Nhắt nói với Sur Tử:

- Ông Sur Tử ạ, ông có nhớ cháu không? Ngày xưa cháu đã hứa là sau này cháu sẽ làm điều tốt cho ông.

Sur Tử nhận ra Chuột Nhắt, nó cảm ơn Chuột Nhắt rồi rít. Từ đó, Sur Tử không còn coi thường những con vật bé nhỏ như Chuột Nhắt nữa.

Nội dung 8:

Sang năm mới, Chuột Nhắt thêm một tuổi rồi. Vì thế, Chuột mẹ cho phép cậu được đi một mình ra công viên chơi. Chuột Nhắt vốn rất thích đi xe ô tô.

Mặc dù đường đến công viên không xa lắm, nhưng khi chiếc xe buýt chở khách đến bến đỗ, Chuột Nhắt quyết định trèo lên xe. Song, bậc lên ô tô thì cao, mà cậu thì bé tí làm sao lên được? Cậu loay hoay một lát rồi chui tọt vào chiếc ủng của một bà hành khách đang lên xe. Xe chuyển bánh, mọi người lần lượt đưa tiền cho người phụ xe để mua vé. Nhưng tiền mẹ cho, vừa ra khỏi cổng Chuột Nhắt đã ăn bánh rán hết rồi, làm thế nào bây giờ? Cu cậu luống cuống không biết trốn vào đâu. Bí quá, nó liền nhảy ngay lên thành ghế nói thào vào tai anh Tí Tô nhờ anh giúp đỡ. Bấy giờ hành khách trên xe mới phát hiện ra Chuột Nhắt đi ô tô trốn vé, lại còn ngồi vắt vẻo trên thành ghế, vừa không an toàn, vừa mất lịch sự.

Anh Tí Tô quay lại nói với Chuột Nhắt:

- Thôi được, lần này anh cho tiền mua vé. Nhưng nhớ lần sau đi ô tô khách là phải mua vé đấy nhé!

Chuột Nhắt vâng dạ rồi rít và nói:

- Cảm ơn anh. Em xin anh. Em nhớ lời anh dặn rồi ạ!

Ô tô tới bến. Một lần nữa, Chuột Nhắt cảm ơn anh Tí Tô rồi phấn khởi xuống xe vào công viên chơi. Thế là, nhờ buổi đi chơi đầu năm, Chuột Nhắt lại biết thêm một điều rất bổ ích là đi xe ô tô chở khách là phải mua vé và ngồi ngoan ngoãn đúng chỗ. Nếu không sẽ bị mọi người chê cười, thậm chí, còn bị đuổi xuống xe nữa.

Nội dung 9

Khi tiếng gà gáy vừa vang lên, cũng là lúc mọi người thức dậy. Bác nông dân dắt trâu ra ruộng. Mọi người tất bật đi làm trong niềm vui háo hức của ngày mới. Thế nhưng sáng hôm nay, mọi vật cứ im lìm, hình như mọi người vẫn còn chìm trong giấc ngủ. Đã tám giờ rồi, chợt bác Tư tỉnh giấc nhìn lên đồng hồ, hốt hoảng:

- Cả nhà ơi, trưa lắm rồi, muộn mất rồi dậy thôi!

Mọi người trong nhà hốt hoảng vừa vệ sinh vừa lo công việc cho ngày mới. Chị Lan vội vã đeo ba lô và lên tiếng: Sao hôm nay kì quá, trời cứ tối om, mà cũng không nghe tiếng gà gáy, con đi học trễ rồi. Cả nhà cũng đồng tình. Ừ, hôm nay ngộ nhỉ, sao chú Gà Trống không gáy, ông Mặt Trời cũng trốn luôn. Bác Tư chạy sang nhà các bác hàng xóm đánh thức mọi người và rủ nhau đi tìm chú Gà Trống.

Khi gặp Gà Trống, bác Tư hỏi:

- Gà Trống ơi! Sao sáng nay chú không gáy vậy? Báo hại chúng tôi trễ nải công việc hết rồi.

Gà Trống liền trả lời:

- Các bác cứ đi tìm Mặt Trời mà hỏi. Anh ấy bảo: “Tôi chẳng có ích gì, chỉ có anh ấy mới giúp mọi người thức dậy đi làm”.

Mọi người hiểu ra liền rủ nhau đi đến nhà Mặt Trời. Gọi mãi cũng không nghe Mặt Trời trả lời, nhìn qua khe cửa mọi người ngạc nhiên, giờ này mà Mặt Trời còn ngủ. Mọi người cố gọi to đánh thức Mặt Trời dậy. Mặt Trời tỉnh dậy:

- Ủa, trời sáng chưa để tôi đi báo thức mọi người?

- Muộn mất rồi, mọi người dậy rồi nhưng đã trễ nải công việc hết.

Mặt trời ăn năn lắm:

- Đúng là lỗi của tôi, tại tôi chê Gà Trống nên bây giờ tôi cũng dậy muộn chẳng làm việc gì được rồi. Các bác đừng giận tôi nhé. Tôi sẽ đến nhà Gà Trống xin lỗi.

Từ đó về sau, cứ nghe tiếng Gà gáy, Mặt Trời liền chiếu sáng để mọi người dậy đúng giờ đi làm.

Nội dung 10:

Một hôm, Cuội đến Mùong Vạng chơi. Đi đường mệt, Cuội ngồi nghỉ bên một bờ hồ rộng. Giữa hồ nước một đàn vịt trời đang bơi lội tung tăng. Cuội đếm một con, hai con... năm con... mười con... và nhiều lắm. Đang mãi ngắm vịt trời, tiếng nhạc ngựa vang lên sau lưng làm Cuội giật mình. Cuội quay lại thấy một lão Lang ngạo nghễ ngồi trên ngựa tía. Thấy Cuội, lão lên giọng hách dịch:

- Thằng kia, mày làm gì đấy? Sao không tránh đường cho ngựa tao đi? Mày không biết đất nước này của ai ư?

Cuội nhanh trí đáp:

- Bẩm Lang, con đi chăn vịt, con không biết hồ này thuộc đất của Lang!

Cuội vừa nói vừa chỉ đàn vịt trời giữa hồ. Thấy đàn vịt đông đen như kiến cỏ, con vỗ cánh, con ngụp đầu, bơi bơi lội lội, máu tham nổi lên, lão Lang gạ Cuội:

- Mày bán đàn vịt cho tao!

Cuội nghĩ bụng: “Lão Lang này quen thói cướp không của người. Phải cho lão một vố mới được”. Cuội làm ra vẻ sợ hãi thưa:

- Bẩm Lang, không bán được ạ! Đây là đàn vịt com áo của con, bán đi con biết lấy gì sinh sống sau này. Con xin biếu Lang vài đôi để nhắm rượu thôi ạ.

Lão Lang không chịu cứ đòi mua cả đàn. Cuội vờ từ chối, van xin mãi. Cuối cùng lão Lang dọa:

- Tao thương mày mới hỏi mua. Cánh đồng này là của tao, hồ nước này là của tao. Đây là đất tao cai trị. Mày không bán tao cũng bắt cả đàn vịt.

Thế là Cuội đành phải bán “đàn vịt com áo” của mình với giá mười đồng bạc trắng. Khi nhận tiền, Cuội vờ buồn rầu bảo Lang:

Vịt của con quen chủ, Lang chóe lừa ngay. Đợi chúng ăn no, Lang hãy lừa về, lừa bây giờ chúng tản ra đi mất.

Nói xong, Cuội chào Lang đi thẳng.

Khi mặt trời đã sang bên kia dãy núi, xem chừng vịt đã ăn no, lão Lang hí hửng chèo thuyền ra lừa đàn vịt về. Nhưng vừa đến nơi thì ôi thôi, đàn vịt đồng loạt tung cánh lên bốn tầng mây. Bây giờ lão Lang ngu ngốc mới biết mình bị mắc mưu. Lão vội lên bờ tìm Cuội, nhưng Cuội đã đi từ bao giờ, tìm đâu cho thấy.

Nội dung 11:

Quạ từ trong rừng, thi thoảng vẫn thềm nhìn đàn Bò Câu ngày ngày được người cho ăn, cho uống, chẳng phải lo tìm mồi vất vả như nó. Nó cứ nghĩ hoài, nghĩ hoài mà chẳng hiểu tại sao lại như vậy?

Một hôm, Quạ chợt nhìn thấy mình trong bóng nước, thấy mình sao mà đen đuôi, xấu xí quá! Nó thốt lên:

- Có lẽ tại Bò Câu thì trắng muốt, còn “áo” của mình lại đen thui đen thui đây!

Quạ nghĩ cách làm sao “áo” của mình cũng trắng muốt ra như Bò Câu thì ắt con người cũng yêu quý nó.

Nó chợt nhớ có lần nhìn thấy ông già vác bao bột. Bột bay phủ trắng cả vai, cả cái tạp dề ông già mặc...

- A... a...! Phải bay đến xưởng bột mà nhảy vào bao bột vùng vẫy một lát là ỏn thôi!

Quạ đã làm thế và bay tới chỗ đàn Bò Câu đang mổ thức ăn người chủ vãi ra trên mặt đất. Nó mới mổ được một vài hạt thóc thì mưa rào rào rơi xuống, khiến bột bắm trên thân nó tan ra, chảy xuống loang lổ, lộ ra chiếc “áo” đen xấu xí giữa đám Bò Câu trắng muốt.

Một con chim Bò Câu nhìn thấy, kêu toáng lên:

- Có trộm, có trộm, anh chị em ơi!

Đàn Bò Câu xô lại, hợp sức tấn công Quạ.

Quạ bay về với đàn của nó. Nhưng nhìn bộ “áo” loang lổ đen, trắng của nó, lại nghe tiếng Bò Câu đang mắng nhiếc nó giả dạng Bò câu để tranh mồi, đàn Quạ tức giận nhao nhao lên xua đuổi:

- Cút đi, đồ tráo trở, đồ hão huyền, làm xấu mặt cả họ nhà Quạ chúng tao!

Con Quạ hăm bắt chước vẻ bề ngoài của chim Bò Câu, hồng trà trộn với Bò Câu, cuối cùng đã bị lật tẩy, chẳng ai thêm kết bạn với nó nữa!

Nội dung 12:

Thỏ Xám và Nhím Xù chơi với nhau rất là thân. Những buổi sáng mùa hè, hai bạn thường rủ nhau ra bờ suối để hái hoa, đào củ, còn những buổi tối mùa thu, hai bạn kéo ra bãi cỏ, nô đùa dưới ánh trăng mát dịu.

Ngày lại ngày, tình bạn càng thêm thắm thiết. Cho đến một hôm, gió lạnh từ phương Bắc ù ù thổi về, cây rừng xào xạc trút lá. Bỗng nhiên, Thỏ Xám không thấy Nhím Xù đâu nữa. Thỏ Xám ra bãi cỏ ven suối, tìm mãi, tìm mãi cũng chẳng thấy bạn. Đường vắng vẻ, im ắng, chỉ có gió thổi ào ào, lạnh thấu xương. Thiếu Nhím Xù, Thỏ Xám cảm thấy mình cô đơn vô cùng.

Thế là Thỏ Xám đi tìm bạn, suốt ngày này qua ngày khác. Mỗi đêm, nằm trong “căn phòng” ấm áp của mình, Thỏ Xám lại lo cho bạn. Biết đâu bạn ấy đã chẳng bị Sói tha mất rồi. Nghĩ thế Thỏ Xám lại vùng ngay dậy, đi khắp mọi nơi tìm bạn. Thế mà vẫn chẳng thấy Nhím Xù đâu. Chao ôi! Nhớ Nhím Xù quá! Thương Nhím Xù quá đi thôi!

Cho đến một ngày kia, mùa xuân đã tới rồi. Mùa xuân xua tan cái giá rét của mùa đông. Cả khu rừng như bừng tỉnh dậy sau một giấc ngủ rất dài. Trên bãi cỏ xanh kia, mấy cô Bướm lại rập rờn trên cánh hoa. Các chị Họa Mi, Sơn Ca cùng nhau thi hát. Thỏ Xám dạo chơi quanh đó, Thỏ Xám ước:

- Ước gì ta gặp lại Nhím Xù ở đây nhỉ!

Bỗng hai mắt Thỏ Xám mở tròn thao láo nhìn. Kia! Ai như bạn Nhím Xù!

- À! đúng rồi! Chào bạn Nhím Xù!

- À! Chào bạn Thỏ Xám!

- Ôi! Mình tìm bạn, mong bạn mãi mãi!

- Thỏ Xám ơi, tôi cũng nhớ bạn quá đi thôi.

Thế là Nhím Xù tỏ vẻ tâm tình với Thỏ Xám: “Chả là họ hàng nhà tôi không chịu được rét đâu. Cứ mùa đông về là chúng tôi phải tìm nơi kín đáo để ngủ suốt mùa đông đấy”.

- À! Ra thế, tôi cứ tưởng bạn...

Thỏ Xám cười híp cả mắt, rung cả đôi tai dài ngắn ngẫu nhiên. Thế là đôi bạn lại nắm tay nhau đùa vui, múa hát trên bãi cỏ non xanh rờn.

Nội dung 13:

Mùa hè thật nóng bức quá! Mặt trời chói chang nung nóng mặt đất lên như chiếc chảo nóng bỏng vậy!

Thế mà đàn Kiến vẫn kiên nhẫn nối đuôi nhau cõng thức ăn, di chuyển về tổ, mồ hôi tóa ra đầy đầu chúng.

Dế Mèn thong dong trong bóng râm cây cối, thoải mái chơi đàn và ca hát.

Một chú Dế Mèn thấy lạ chạy ra hỏi:

- Kiến ơi, vì sao các bạn không nghỉ ngơi, tránh nắng mà vội vã vận chuyển thức ăn nhanh như vậy?

- Chúng tôi giờ lao động vất vả để mùa đông còn có thứ mà ăn! Kiến trả lời.

Dế Mèn cảm thấy rất kỳ quái:

- Thức ăn thì khắp nơi đều có thì việc gì phải vận chuyển, dự trữ. Lại nói, còn lâu mới tới mùa đông, hà tất bây giờ phải động tay, động chân vất vả như thế! Các anh thật là đại ngốc!

Kiến rất không vui trả lời:

- Tới mùa đông mới đi tìm lương thực thì không kịp nữa rồi. Anh bây giờ ham chơi, không chịu lo đi thì mùa đông chỉ ngồi mà chờ chết đói thôi!

Nói xong, Kiến lại thò lương thực, vội vàng lên đường.

Còn Dế Mèn thì sao? Nó vẫn ở bóng râm ven đường mà gảy đàn, ca hát.

Chính vì như vậy mà ngày tháng cứ qua đi, mùa hè lại qua đi, mùa thu cũng sắp qua đi rồi, Dế Mèn vẫn chưa chuẩn bị lương thực cho mùa đông. Nó luôn nói:

- Còn sớm chán!

Mùa đông đã về, cỏ vàng úa, lá cây rụng hết. Dế Mèn chẳng còn gì để ăn nữa...

Một trận gió lạnh ủa tới. Dế Mèn co ro, run rẩy, nghĩ bụng: “Hay là đến nhà Kiến xin chút gì ăn vậy?”

Gắng gượng lắm, Dế Mèn mới tới được nhà Kiến và gõ cửa. Kiến ra mở cửa. Dế Mèn cầu khẩn:

- Anh Kiến làm ơn làm phúc cho chút thức ăn. Tôi sắp chết đói đến nơi rồi!

Kiến xem thường nó ra mặt:

- Sao anh không chuẩn bị lương thực sớm trước mùa đông?

- Tôi mãi gảy đàn, ca hát nên quên mất việc đó rồi!

- Anh bây giờ vẫn có thể gảy đàn, ca hát mà! Nói cho anh biết: Kẻ không chịu lao động thì không có được lương thực đâu!

Nói xong, Kiến đóng sập cửa lại ngay trước mũi Dế Mèn.

Nội dung 14:

Cáo và Cò vốn là bạn bè với nhau, nhưng Cáo không thật tâm đối đãi tử tế với Cò.

Một hôm Cáo nói với Cò:

- Bạn tốt của tôi! Ngày mai xin mời bạn đến nhà tôi chơi. Tôi sẽ làm món ăn ngon mời bạn xơi!

Cò nhận lời mời. Hôm sau tới nhà Cáo, Cáo đã làm xong món ăn. Đó là món xúp lơng đồ vào chiếc đĩa lớn, lòng đĩa rất nông.

Cáo giả bộ tỏ ra nhiệt tình, đơn đả mời:

- Bạn tốt của tôi, xin đừng khách khí, mời xơi đi nào!

Cò thò ra chiếc mỏ dài, mỏ cốp cốp vào đĩa xúp mà chẳng ăn được chút gì.

Cò ăn như thế một lúc thì Cáo sấn tới, thè cái lưỡi vừa dài, vừa rộng, vừa mềm ra mà liếm láp, húp xúp trong đĩa. Chỉ một loáng là Cáo ăn hết xúp trong đĩa.

Cáo liếm mép, tỏ vẻ ân cần hỏi Cò:

- Thế nào? Đã ăn no chưa?

Cò rất tức giận, nhưng vẫn tỏ ra khách khí, trả lời:

- Cảm ơn bạn đã chiêu đãi! Để đáp lại, ngày mai, mời bạn tới xơi cơm cùng tôi!

Nói rồi, Cò bỏ về ngay, chẳng đợi Cáo nói năng gì.

Ngày hôm sau, Cáo tới nhà Cò thì Cò cũng đã chuẩn bị xong thức ăn. Đó là chiếc bình to, có miệng nhỏ, thức ăn đựng bên trong tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Cò chỉ chiếc bình, mời Cáo:

- Bạn! Mời bạn ăn chút thức ăn tôi đã chuẩn bị xong, đều đựng trong đó! Mời dùng đi!

Cáo loay hoay mấy vòng quanh chiếc bình mà chẳng làm sao ăn được chút gì. Lúc đó, Cò mới thò chiếc mỏ dài vào trong bình, vừa ăn vừa nói:

- Bạn tới nhà tôi mà sao làm khách quá thế! Cáo biết đã gặp phải đối thủ không vừa, chỉ lùi thủi mà chuồn khỏi nhà Cò.

Nội dung 15:

Một bãi Cỏ xanh rờn, đẹp tựa như một tấm thảm lớn. Trên đám cỏ nở muôn hoa đủ loại. Hoa lại gọi tới Ong bay, Bướm lượn.

Trên bãi Cỏ còn mọc lên mấy cây Bạch Dương cao to, trên cây có bao nhiêu là chim chóc tụ về líu lo ca hát những khúc nhạc mê ly.

Phía nam bãi Cỏ có một con Suối, nước róc rách chảy, ngày đêm không ngừng ngân lên âm thanh như tiếng đàn. Mọi người thường đến bên Suối ngồi lắng nghe âm thanh tuyệt vời ấy.

Khách du lịch tới một ngày nhiều hơn, ai ai cũng khen: “Bãi cỏ này thật là đẹp!”. Nghe vậy, dần dà, Cỏ Xanh trở nên kiêu ngạo. Nó vươn các ngọn lên nói với mấy bông Hoa:

- Xì, ta đẹp thế này, các ngươi bị làm sao được với ta! Hoa nghe vậy tức giận, cúi đầu xuống chán nản.

Cỏ Xanh lại nói với cây Bạch Dương:

- Mọi người đều khen ta đẹp, người đâu được như ta! Cây Bạch Dương nghe vậy, tức tối làm rơi cả lá.

Qua mấy ngày, bãi Cỏ lại nói với Chim, Ong và Bướm:

- Xì, ta thì đẹp đẽ, các người so với ta còn kém xa!

Chim, Ong và Bướm nghe thế, cũng tức giận, đều nhất loạt bay đi hết.

Rồi Cỏ Xanh nói với dòng Suối:

- Người chẳng qua chỉ là dòng nước xanh cà là mềng mà thôi! Đâu có đẹp đẽ như ta!

Suối nước nghe xong, tức tối sùi cả bọt rồi chậm chậm chảy đi.

Trên bãi Cỏ, những đóa hoa ử rũ, cây Bạch Dương chông chọc; Chim, Ong, Bướm đều bay đi hết; con Suối cũng đổi dòng tránh xa. Bãi Cỏ bắt đầu hoang tàn xấu xí, chẳng còn ai tới đó nữa.

Cỏ xanh khóc hoài, khóc mãi. Giờ thì cô nàng mới hiểu ra rằng cô nàng không thể sống xa rời với những người khác.

Nội dung 16:

Chú Khi con được mẹ cho tới thăm bà ngoại ở một ngọn núi xa. Hôm khởi hành, bạn bè rất đông và đi tiễn chú một đoạn đường khá xa.

Chú Khi khoái lắm, hoa chân múa tay, nói luôn mồm.

Chú nói với anh bạn Sóc:

- Đợi mình về nhé! Mình sẽ mang về cho các bạn rất nhiều, rất nhiều quả thông!

Nó lại quay mình về phía Thỏ bảo:

- Bạn nhớ nhé, tôi sẽ mang về tặng bạn những củ cà rốt vừa đỏ tươi, vừa to!

Lúc chia tay, chú Khi con lại nói với Sơn Dương:

- Tạm biệt nhé, anh bạn Sơn Dương! Tôi nhất định mang về tặng anh một ôm đầy cỏ tươi, thơm phức...

Thời gian trôi qua nhanh như mây bay, gió thổi. Khi con ở nhà bà ngoại ăn uống thỏa thuê, chơi bời thoải mái. Nó quên hết mọi điều đã hứa với bạn bè. Khi Khi con về nhà, gặp Sóc nó chỉ còn biết lấy tay ôm đầu, giương mắt ra nhìn. Gặp Thỏ nó chỉ chớp mắt, chớp mắt nhìn xuống đất. Gặp Sơn Dương, nó vội nấp đi.

Từ đó, bạn bè tặng cho nó một biệt hiệu: “Vua nói khoác”.

Chú Khi buồn bã lắm, nhưng vẫn nghĩ thấy bức trong lòng, tới phân bua với Khi mẹ:

- Mẹ, mẹ ơi! Con xưa nay không lừa dối ai. Vì sao họ lại gọi con là “Vua nói khoác”?

Khi mẹ hỏi Khi con về chuyện bạn bè tiễn hôm đến thăm bà ngoại... Mãi sau Khi mẹ mới nói rất nghiêm túc với nó:

- Khi con! Đã hứa với người khác việc gì thì nhất định phải làm! Nếu không, lời hứa và lời nói khoác chẳng có gì khác nhau.

Nội dung 17:

Thỏ con và Chim Sẻ thường chơi bời, trò chuyện với nhau và cuối cùng trở thành đôi bạn thân, tình bạn của chúng được người đời viết thành bài hát.

Thỏ và Sẻ rất thích gặp nhau dưới gốc cây ôliu xòe tán mát rượi.

Một hôm, hai con vật đang mãi nói chuyện thì Sẻ bỗng trông thấy một con Hổ. Sẻ sợ hãi bay vù lên ngọn cây, gọi to: - Bạn ơi, chạy đi, Hổ đấy!

Thỏ chột dạ: “Hổ thật rồi! Nhưng mà thoát khỏi nó bằng cách nào đây? Nó chạy nhanh hơn...”.

Sẻ nói: “Tôi sẽ giúp bạn, nhưng hãy tránh đi đã, đừng để Hổ trông thấy”.

Sẻ bắt đầu nghĩ mẹo cứu Thỏ thoát khỏi vuốt Hổ. Đúng lúc ấy Sẻ phát hiện gần đó có một người đang chặn một đàn cừu, mà người chặn cừu thì có cả một bầy chó giúp việc canh giữ súc vật. Sẻ bèn bay ngay đến chỗ bầy chó và đậu trên lưng một con chó, rồi dùng mõ mổ luôn mấy cái thật đau khiến con vật rất tức giận.

Chó rất muốn bắt Sẻ trả thù, nó đuổi theo Sẻ, lôi kéo cả những con chó khác rượt theo. Sẻ bay đến cây ôliu và đậu trên đó. Thỏ con đang ngồi dưới gốc cây run bắn lên vì sợ hãi. Con Hổ thì cứ tiến lại gần gốc cây. Nó đang đói bụng.

Thỏ vẫn tìm cách lẩn dưới gốc cây. Hổ vẫn chậm chạp dò mò. Thỏ càng run sợ. Hổ đã phát hiện ra Thỏ, nghĩa là nó đã tìm được con mồi béo bở. Khi Hổ nhảy chồm vào Thỏ chực xé Thỏ ra thành từng mảnh thì Thỏ đã ba chân, bốn cẳng ù té chạy, mặc Hổ đuổi riết.

Đàn chó bám theo Sẻ đến gốc cây ôliu thì thấy Hổ. Chúng lập tức rượt theo Chúa sơn lâm. Vì đàn chó quá đông, Hổ sợ hãi co cẳng chạy thực mạng.

Thỏ rất khoái chí khi thấy Hổ cụp đuôi chạy dài, bám theo sau là cả một đàn chó. Thế là Sẻ đã cứu Thỏ thoát khỏi nanh vuốt Hổ. Nó đã làm được một việc tốt. Thỏ nói: “Bạn Sẻ ơi, tớ không bao giờ quên chuyện này!”

Sẻ bảo: “Có qua hoạn nạn, bạn bè mới hiểu nhau”.

Nội dung 18:

Ngày xưa, hoa hồng chỉ toàn một màu trắng tinh. Những bông hoa hồng nói với nhau:

- Ước gì chúng ta có nhiều màu sắc như các loài hoa khác.

- Ừ nhỉ ! Giá mà chúng ta có được màu đỏ rực rỡ của hoa Thược Dược, màu tím ngát của hoa Lưu Li, màu vàng tươi của hoa Cúc...

- Nhưng chúng ta biết làm cách nào bây giờ?

Đúng lúc ấy, một nàng tiên bay qua và nghe được câu chuyện của những bông hoa hồng. Nàng thầm nghĩ : “Mình sẽ giúp các bạn hoa hồng!”.

Nàng tiên bay đến gặp thần Mặt Trời và nói:

- Xin thần hãy ban cho loài hoa hồng sắc đỏ rực cháy của thần!

Thần Mặt Trời vuốt râu cười khà khà, gật đầu đồng ý.

Nàng tiên cảm ơn thần Mặt Trời rồi bay tới gặp nữ thần Mặt Trăng và nói:

- Xin nữ thần ban cho loài hoa hồng sắc vàng êm dịu của thần!

Nữ thần Mặt Trăng mỉm cười gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, khi nàng tiên trở lại vườn hoa hồng thì cây lá tung bừng chào đón. Bông hồng đỏ thắm nhất giữa các bông hồng mỉm cười chào nàng tiên. Nàng tiên nói:

- Từ nay, bạn có tên là Hồng Nhung. Các bạn hoa hồng có cánh màu vàng thì gọi là Hồng Vàng. Còn những bông hoa vẫn giữ màu trắng tinh thì có tên Hồng Bạch.

Hoa Hồng Nhung băn khoăn hỏi:

- Tiên nữ ơi, nàng bay khắp đó đây, nàng có biết ai đã biến màu cho các loài hoa hồng chúng tôi không?

Tiên nữ trả lời:

- Đó là thần Mặt Trời, Mặt Trăng, là hơi ấm ngọt ngào của đất mẹ, là nắng, gió, là mưa và sương đêm, là bạn bè ở khắp nơi đây!

Những bông hoa cùng lên tiếng:

- Vậy thì chúng tôi phải làm gì để đáp lại lòng tốt của họ?

- Các bạn hãy mang hương sắc của mình làm đẹp cho cuộc sống. Đó là cách trả ơn đáng quý nhất.

Nói rồi, Nàng tiên vui vẻ bay đi để khoe với tất cả mọi người rằng : Đã có một loài hoa hồng muôn sắc hương rực rỡ.

Thế là từ đó, hoa hồng có nhiều màu sắc như bây giờ.

Nội dung 19:

Trong khi các bạn tíu tít chuẩn bị sách vở cho năm học mới thì Mèo Mướp vẫn rong chơi bắt bướm, hái hoa. Đến hôm khai giảng, các bạn trong xóm cùng rủ nhau tới trường. Mèo Tam Thê đến đánh thức Mèo Mướp:

- Mèo Mướp ơi! Dậy đi học đi! Hôm nay khai giảng đây!

Mèo Mướp dụi mắt, đáp:

- Tớ chẳng thích đi học đâu.

Mèo Tam Thê đành đi cùng các bạn khác đến trường.

Đến trưa, Mèo Mướp mới ngủ dậy. Đói bụng quá và chẳng có bạn nào chơi cùng, nó ra suối để câu cá. Nhưng Mèo Mướp ngồi từ trưa đến chiều mà chẳng câu được con cá nào trong khi bụng đói cồn cào. Bỗng Mèo Mướp cảm thấy hoa mắt, chóng mặt rồi chẳng biết gì nữa...

Đúng lúc ấy, Mèo Tam Thê và Cún Bông đi học về, thấy Mèo Mướp nằm ngất xỉu bên bờ suối. Hai bạn vội công Mèo Mướp về nhà.

Khi tỉnh lại, Mèo Mướp hỏi:

- Tớ bị làm sao ấy nhỉ! Tự nhiên tớ thấy hoa mắt, chóng mặt rồi chẳng biết gì nữa.

Cún Bông giải thích:

- Cậu đói bụng lại ngồi nắng nên bị cảm đấy!

Mèo Mướp ngạc nhiên quá vì mọi ngày Cún Bông vốn rất vụng về, thế mà hôm nay lại có vẻ thông minh, nhanh nhẹn và hiểu biết nhiều điều. Cún Bông nói tiếp:

Hôm nay, ở trường, cô giáo Gà Mái Mơ đã dặn chúng tớ là không đi chơi ngoài nắng nhiều, dễ bị cảm lắm. Cô giáo còn dạy chúng tớ học chữ và làm phép tính nữa cơ!

Mèo Mướp hỏi: - Thế ở trường còn có những gì nữa?

Cún Bông hớn hờ khoe:

- Đến trường có nhiều bạn mới, lại còn học được bao nhiêu điều, vui lắm!

Mèo Mướp nói:

- Ôi, đi học hay quá nhỉ! Nhưng ... đi học thì có được ăn không, có phải nhịn đói không?

Cún Bông và Mèo Tam Thể đồng thanh:

- Được ăn ngon nữa là khác!

Mèo Mướp hào hứng nói:

- Thế thì ngày mai, các cậu rủ tớ cùng đi học với!

Thế là từ hôm ấy trở đi, chẳng đợi ai phải giục giã và nhắc nhở, Mèo Mướp luôn chăm chỉ đi học cùng bạn. Càng ngày, Mèo Mướp càng yêu mến cô giáo và các bạn ở lớp của mình.

Nội dung 20:

Ngày xưa ngày xưa có một chú bé rất lười tắm giặt. Sáng dậy, chưa kịp rửa mặt, chú bé đã ăn sáng. Và đến tối, chú bé cứ để nguyên cả đôi chân lấm đất của mình lên giường. Vì chú bé bẩn quá nên mọi người gọi chú là “Chú bé Lọ Lem”.

Một lần, Lọ Lem đi chơi về, bùn lấm từ chân tới cổ. Các đồ vật trong nhà nói với Lọ Lem:

- Này, Lọ Lem, nếu bạn không chịu tắm rửa thì chúng tôi không ở đây với bạn nữa đâu!

Lọ Lem thản nhiên đáp:

- Việc gì phải tắm, bẩn một tý cũng được, có sao đâu!

Nói xong, Lọ Lem leo lên giường ngủ.

Sáng hôm sau, như thường lệ, Lọ Lem vừa chui ra khỏi chăn đã chạy đến bên bàn ăn. Nhưng khi Lọ Lem cầm miếng bánh định ăn thì bánh trôn xuống gầm bàn. Lọ Lem chui vào gầm bàn thì bánh chạy ra cửa. Lọ Lem bức quá, vớ lấy cốc nước thì cốc nước tuột khỏi tay, rơi xuống sàn nhà. Tiện tay, Lọ Lem định vớ cái chăn để lau chỗ nước đổ, nhưng lạ chưa, Lọ Lem chưa kịp sờ vào thì chăn đã chạy đằng chỗ, gối đã bay đằng gối. Sau gối là chiếu, sau chiếu là giường,...tất cả lũ lượt kéo nhau ra cửa và bay về phía bờ sông.

Lọ Lem kinh ngạc quá! Chú không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chú ngồi trên ghế và bắt đầu khóc. Ghế cũng chẳng thương gì Lọ Lem, ghế hất Lọ Lem xuống đất rồi rủ bàn chạy trốn. Đến lượt bộ quần áo trên người Lọ Lem cũng bay đi nốt.

Bỗng có tiếng sột soạt trong góc nhà. Lọ Lem nhìn ra thì thấy chiếc chậu men đang đi tới. Đó là chiếc chậu rửa mặt mà Lọ Lem đã vứt vào xó nhà từ lâu. Chậu men nói với Lọ Lem:

- Lọ Lem ơi, tất cả đồ đạc trong nhà đều bỏ đi hết rồi, chỉ tại Lọ Lem bẩn thỉu quá! Hãy theo tôi ra giếng và tắm rửa cho sạch sẽ!

Lọ Lem ngoan ngoãn đi theo chậu men. Chậu múc nước dội lên người Lọ Lem. Vừa lúc đó, khăn mặt xà phòng ở đâu bay tới kì cọ khắp người cho Lọ Lem. Chẳng mấy chốc, người chú đã sạch sẽ. Bộ quần áo thơm tho của Lọ Lem bay về, mặc vào người cho chú.

Lọ Lem chạy về nhà, tất cả đồ đạc đã trở về như cũ, vẫn đủ cả chăn, gối, giường, chiếu như trước. Trên bàn đã có sẵn một đĩa bánh đang chờ chú. Lọ Lem cầm bánh ăn ngon lành.

Từ đó trở đi, chú rất chăm tắm rửa nên lúc nào cũng sạch sẽ và không ai còn gọi chú là Lọ Lem nữa.

Nội dung 21:

Một buổi sáng, chú Chuột nhỏ lên đường đi du lịch. Chuột bà nướng cho cháu rất nhiều bánh để ăn đường và tiễn cháu đến cửa hang.

Nhưng ngay buổi chiều hôm đó, chú Chuột trở về. Vừa gặp bà, chú Chuột nhỏ reo lên:

- Bà ơi! Có lẽ cháu là người khỏe nhất và dũng cảm nhất trong vùng đồng cỏ đây. Thế mà trước đây cháu không biết điều này.

- Làm sao cháu biết điều ấy? - Chuột bà hỏi:

- Thế này bà ạ - Chú Chuột nhỏ sôi nổi kể - Cháu ra khỏi hang rồi, đi mãi và tới tận biển. Biển rộng ời là rộng, sóng nhấp nhô nhưng cháu không sợ. Cháu nhảy xuống nước và bơi qua biển. Cháu ngạc nhiên vì thấy mình bơi giỏi như vậy.

- Cháu thấy biển ở đâu? - Chuột bà hỏi.

- Cháu thấy biển ở phía đông cái hang của chúng ta ạ! - Chú Chuột nhỏ trả lời.

- Bà biết cái biển đó rồi! - Chuột bà nói - Cách đây không lâu có một con Hươu đi qua đó, nó đã giẫm chân xuống đất và nước mưa đọng đầy trong vết chân Hươu.

- Nhưng bà ơi, bà hãy nghe tiếp nhé! Cháu sưởi ấm dưới ánh nắng mặt trời và đi tiếp. Cháu nhìn thấy một ngọn núi rất cao, cây trên đỉnh núi chạm cả vào mây. Cháu không đi vòng quanh núi mà nhảy vọt qua đỉnh núi. Cháu rất ngạc nhiên vì thấy mình có thể nhảy cao như vậy.

- Bà biết quả núi của cháu rồi! - Chuột bà nói - Đó là mô đất nhỏ có nhiều cỏ mọc nằm ngay sau vũng nước.

Chú Chuột nhỏ hơi buồn nhưng vẫn tiếp tục kể:

- Cháu đi tiếp và nhìn thấy một con Gấu trắng và một con Gấu nâu đang đánh nhau rất dữ dội. Nhưng cháu không sợ, cháu lao vào và đẩy chúng ra hai phía. Cháu ngạc nhiên vì thấy mình khỏe đến vậy.

- Bà biết hai con Gấu của cháu rồi, đó là một con Bọ và một con Ruồi.

Đến đây thì chú Chuột buồn bã khóc:

- Thì ra cháu chẳng khỏe và cũng chẳng dũng cảm gì. Cháu bơi qua vũng nước chân Hươu, nhảy qua mô đất nhỏ, đẩy con Bọ và con Ruồi ra... Tất cả chỉ có vậy!

Chuột bà âu yếm nói:

- Đối với cháu bé bỏng của bà thì vũng nước đọng trong chân Hươu là biển, mô đất là núi và con Bọ, con Ruồi là những con Gấu. Nếu như cháu không sợ tất cả cái đó thì cháu thực sự là người khỏe nhất và dũng cảm nhất trong vùng đồng cỏ này đây!

Chú Chuột nhỏ nghe Chuột bà nói vậy thì cảm thấy rất vui sướng và tự hào về những điều chú đã làm được trong chuyến đi xa đầu tiên của mình.

Nội dung 22

Vào cuối mùa thu nọ, trên cây táo ở đầu rừng chỉ còn sót lại một quả táo chín vàng. Trông quả táo thấy ngon lành làm sao.

Một hôm nhân cuộc dạo chơi, Thỏ đi ngang qua nhìn thấy rất muốn hái. Nhưng quả táo chín ở cành cao quá, Thỏ không sao với tới được. Gần đó cũng có một cây cao, Quạ Đen đang ngồi ung dung rĩa lông rĩa cánh, vui đùa với gió và những chiếc lá đang bay bay. Thỏ trông thấy Quạ Đen liền gọi:

- Bạn Quạ Đen ơi! Hái giúp tôi quả táo chín với!

Nghe xong, Quạ Đen bay sang hái giúp ngay. Nhưng vì táo chín quá, khi Quạ Đen vừa động vào, quả táo rơi ngay đúng lưng Nhím đang đi qua. Bỗng dưng được một quả táo ngon, Nhím liền ôm quả táo chạy ngay, không cần biết của ai cả.

Thấy thế, Thỏ vội kêu:

- Bạn Nhím ơi! Quả táo đó là của tôi mà! Bạn cho tôi xin lại chứ!

Nhím nói:

- Quả táo chín rụng, tôi bắt được cơ mà!

Thỏ đáp lại:

- Tôi tìm thấy quả táo chứ! Quả táo này là của tôi!

Vừa lúc đó Quạ Đen bay tới và bảo:

- Quả táo này là tôi hái đây!

Thế là cả ba bạn cùng kêu lên:

- Táo của tôi! Táo của tôi!

Mặc dù đứng khuất sau gốc cây to, nhưng bác Gấu đã nghe rõ đầu đuôi câu chuyện. Bác Gấu đi tới chỗ của ba bạn và nói:

- Các cháu đừng tranh cãi nữa! Cả ba cháu cùng nói đúng. Song không nên tranh giành nhau như vậy. Hãy bỏ quả táo ra làm ba phần, mỗi cháu nhận lấy một phần!

Ba bạn nghe ra thấy phải. Nhím nhanh nhẹn liền bỏ quả táo ra làm bốn phần rồi đưa một phần mời bác Gấu và nói:

- Chúng cháu mời bác! Chúng cháu cảm ơn bác vì bác đã dạy chúng cháu biết phân xử công bằng. Ba phần còn lại Nhím chia cho hai bạn và mình.
Bốn bác cháu vừa ăn táo vừa nói chuyện vui vẻ. Sau đó các bạn cùng nhảy múa cho bác Gấu xem.

Nội dung 23:

Đàn cá Diếc mới lớn đang tung tăng bơi lội, nô đùa trong hồ nước. Nhìn cái gì, Diếc con cũng thấy lạ. Bỗng có bác Rùa từ đâu bơi tới.

Diếc con tròn mắt nhìn. Lạ quá, cùng ở dưới nước mà bác ấy không giống họ hàng nhà cá: Cái đầu thò ra, thụt vào. Cái đuôi ngắn ngun ngun. Cái “nhà” trên lưng thật nặng nề. Lại còn bốn cái chân thô kệch nữa chứ!

Diếc con lại thấy từ bác Cá Chép, Cá Mè, Cá Chuối đến chú Rô, Mương...khi gặp bác Rùa đều chào rất lễ phép, kính trọng.

Diếc con chê bác Rùa xấu xí. Diếc mẹ thấy vậy liền kể:

- Bác Rùa cao tuổi nhất, hiểu biết nhất vùng hồ này. Nhờ có bốn chân, bác Rùa lên được bờ, biết nhiều cảnh, nhiều chuyện trên cạn. Bác rất tốt bụng, hay giúp đỡ người khác...

Buổi chiều kia, Diếc con bơi lững lờ sát mặt nước, say sưa ngắm lão Chim có bộ lông xanh biếc, tuyệt đẹp! Đó là lão Bói Cá. Lão bay đứng lại như treo trên không trung, thật tài! Chợt lão Chim rơi tòm xuống nước, rồi lại bay lên ngay. Diếc nghĩ lão Chim cũng nghịch nước! Thoắt cái lão đứng như treo trên đầu Diếc con, nhìn Diếc chăm chú. Bỗng lão Chim lao vút xuống đầu Diếc, cùng lúc luồng nước mạnh mang một bóng đen to lớn ào tới, nhấn Diếc con chìm sâu xuống. Diếc con được bác Rùa cứu thoát khỏi lão Bói Cá.

Biết chuyện, Diếc mẹ dẫn con đến cảm ơn bác Rùa. Thì ra, chính cái “nhà” nặng nề trên lưng bác Rùa đã che chắn, cứu Diếc con thoát khỏi mỏ lão Bói Cá độc ác.

Diếc con rất nhớ ơn bác Rùa. Mỗi lần gặp bác Rùa, Diếc lễ phép chào:

- Cháu chào bác Rùa ạ!

Nội dung 24 :

Trong khu rừng già có một Cây Sồi to, cành lá xum xuê che rợp cả một góc rừng. Cây Sồi rất kiêu ngạo về vóc dáng và sức mạnh của mình.

Trong rừng có nhiều loài chim nhưng Cây Sồi chỉ thích kết bạn với các loài chim xinh đẹp và hát hay như Hoạ Mi, Sơn Ca...

Một buổi trưa, Cây Sồi đang lim dim ngủ bỗng có tiếng gõ công cốc làm nó tỉnh giấc. Hoá ra là một chú Chim Gõ Kiến đang gõ vào thân Cây Sồi. Cây Sồi cáu kỉnh nói:

- Mi xấu xí thế kia mà dám đập trên người ta à?

Gõ Kiến nhỏ nhẹ đáp:

- Bạn Sồi ơi! Đừng giận dữ thế, tôi đang bắt sâu giúp bạn đấy chứ!

Cây Sồi nói:

- Ta chẳng cần mi giúp. Ta khoẻ nhất khu rừng này. Hãy xem đây, lõi của ta rất cứng, lại có phần vỏ bao bọc, sâu bọ làm gì được ta. Thôi, người hãy đi đi.

Chim Gõ Kiến không nói gì, lẳng lặng bay đi.

Một thời gian sau, Cây Sồi thấy người ngâm ngấm đau. Nó không biết rằng dù lõi của nó cứng thật nhưng cũng không chống lại được sự tấn công của lũ sâu. Ngày này qua ngày khác, lũ sâu đục khoét vỏ cây rồi đẻ trứng vào đó. Trứng lại nở ra sâu con. Lũ sâu con lại tiếp tục đào thêm thành những đường ngang, lối dọc trong thân cây. Cho đến một ngày, Cây Sồi đau quá, không chịu nổi nữa. Các lá xanh mỏng bắt đầu rũ xuống chẳng có vẻ hiên ngang như trước.

Trong lúc đau đớn, Cây Sồi chợt nhớ đến Chim Gõ Kiến. Cây Sồi thì thào, rên rỉ:

- Gõ Kiến ơi! Bạn ở đâu? Xin đến giúp tôi!

Lời cầu khẩn của Cây Sồi theo gió vọng khắp khu rừng và đến tai Chim Gõ Kiến. Chim Gõ Kiến vội vã bay đến. Cây Sồi nói với giọng khẩn khoản:

- Gõ Kiến ơi! Cứu tôi với! Tôi sắp chết rồi!

Chim Gõ Kiến đáp: Bạn cứ yên tâm, tôi sẽ giúp bạn!

Rồi Gõ Kiến chăm chú quan sát. Mới thoáng nhìn, Gõ Kiến đã phát hiện ngay những chỗ lũ sâu đang ẩn náu. Gõ Kiến lần lượt lôi ra những con sâu béo múp... Một lúc sau, tất cả lũ sâu mẹ, sâu con đã bị Gõ Kiến tiêu diệt hết.

Khi Cây Sồi chưa kịp nói lời xin lỗi vì thái độ trước đây của mình thì Gõ Kiến đã vội vàng bay đi bắt sâu cho các cây khác trong rừng.

Cây Sồi đã hết đau, chẳng mấy chốc lại xanh tươi như trước, cành lá xum xuê che rợp cả một góc rừng. Nhưng bây giờ, Cây Sồi đã hiểu rằng: Dù nó có to khoẻ đến đâu vẫn có lúc phải cần tới sự giúp đỡ của bạn bè.

Nội dung 25:

Ngày xưa đất nước ta có núi cao, sông dài, biển rộng, trời đẹp nắng vàng, nhưng đồng ruộng thưa thớt, hoa quả chưa có nhiều thứ thơm ngon như bây giờ, Thời đó, có một người tên là Mai An Tiêm vốn làm ăn chăm chỉ, lại khéo tay, tháo vát được nhà vua yêu mến nên được nhận làm con nuôi.

Một hôm, trong bữa tiệc thiết khách, Mai An Tiêm vui vẻ nói:

- Nem công chả phượng của rừng của biển đều nhờ có tay người cầm cái nỏ, quăng cái lưới, đến cả hạt gạo ừ ra chén rượu này cũng do bàn tay con người làm nên cả.

Một viên quan trong triều vốn ghét An Tiêm bèn tâu với vua. Vua dùng dùng nỗi giận nói:

- Đã thế, ta cho nó cứ thử trông cậy vào hai bàn tay xem có sống nổi không?

Thế là một buổi sớm, vua ra lệnh đầy cả nhà An Tiêm ra một hòn đảo hoang vu, không một bóng người. An Tiêm phải tìm một hốc đá để ở tạm.

Từ đấy, hàng ngày, An Tiêm đi bắt chim, còn nàng Ba vợ An Tiêm thì ra bờ biển mò ngao, bắt cá làm thức ăn.

Bỗng một hôm, An Tiêm thấy một con chim xuất hiện trên hoang đảo. Con chim ăn một miếng quả lạ và nhả xuống những hạt nho nhỏ màu đen nhánh. An Tiêm nghĩ thầm: “Quả mà chim ăn được thì chắc hẳn người cũng ăn được”. Chàng bèn nhặt những hạt đó và đem ươm vào một hốc đá rêu ẩm.

Ít ngày sau, hạt đã mọc mầm đâm lá, bò toả ra khắp cả khoảng đất. Hai vợ chồng An Tiêm sớm chiều chăm bón những cây lạ đó. Chẳng bao lâu, cây nở hoa, hoa kết thành quả.

Đến lúc quả đã to, vỏ có màu xanh thẫm, An Tiêm cắt về rồi bỏ ra thì thấy ruột quả màu đỏ tươi, cùi có màu trắng và nhiều hạt màu đen nhánh. Cả nhà ăn đều thích vì quả có vị ngọt và thơm mát. An Tiêm gọi đó là quả Dưa Đỏ.

Từ đây, An Tiêm tiếp tục trồng thêm dưa. Giống dưa ngày càng sai, quả càng to, vị càng thơm ngọt.

Cứ mỗi mùa hái quả, An Tiêm lại khắc tên mình vào mấy quả dưa rồi thả xuống biển, nhờ sóng biển đưa vào đất liền.

Một hôm, có một chiếc thuyền ghé đến muốn đổi dưa quý để đem về bán trên đất liền. Từ đó, An Tiêm đổi được các thức ăn, đồ dùng thường ngày và còn làm được một cái nhà lá xinh xinh.

Một ngày kia, có người dâng vua quả dưa lạ, vua ăn ngon miệng bèn hỏi thăm tung tích mới biết là do An Tiêm trồng ngoài hoang đảo. Vua ngầm nghĩ thấy mình đã sai, liền cho thuyền ra đón gia đình An Tiêm. Hai vợ chồng An Tiêm mừng rỡ thu lượm hết những quả dưa chín và hạt giống đem về phân phát cho bà con hàng xóm và truyền dạy cách gieo trồng, chăm bón. Đó là nguồn gốc Dưa Hấu mà chúng ta ăn ngày nay.

Nội dung 26:

Ngày xưa, Thỏ và Hươu kết bạn với nhau. Một hôm, Hươu bảo:

- Bạn ơi, chúng mình cùng làm một ngôi nhà thật đẹp để ở nhé!

Thỏ đồng ý ngay.

Ngày hôm sau, Hươu và Thỏ cùng đi vào rừng. Tới một gốc cây thì chúng dừng lại. Hươu nói:

- Tớ sẽ hạ cây này lấy gỗ!

- Bạn không làm gì được đâu! - Thỏ ngăn lại.

- Tớ làm được, bạn xem này!

Nói xong, Hươu bèn chạy ra xa, cách gốc cây một quãng rồi chạy lao thẳng bộ sừng vào gốc cây. Cây to gãy và đổ kênh xuống mặt đất.

Thỏ thấy vậy thì cho rằng việc này quá dễ, ai cũng làm được. Hươu và Thỏ lại kéo nhau sang một gốc cây khác. Thỏ nói ngay:

- Tớ sẽ hạ cây này!

- Bạn không làm được đâu! – Hươu khuyên bạn.

Thỏ không nghe lời khuyên của Hươu vội chạy ra xa gốc cây một quãng rồi hấp tấp lao tới húc đầu vào thân cây.

Nhưng cái cây không nhúc nhích mà chỉ có cái đầu của chú Thỏ đáng thương thì thụt sâu vào giữa hai bên vai.

Hươu rất thương bạn nên muốn giúp bạn kéo cái đầu trở lại như cũ. Hươu an ủi Thỏ:

- Bạn đừng đụng vào. Tớ sẽ giúp bạn kéo cái đầu của bạn trở lại như cũ.

Hươu nắm lấy hai tai Thỏ và kéo, kéo mãi cho đến lúc Thỏ hoảng quá kêu ầm lên:

- Đủ rồi! Dừng lại đi!

Hươu vẫn tiếp tục kéo. Khi đầu Thỏ trở lại được như cũ thì đôi tai cũng vì thế mà dài ơ là dài. Từ đó đến nay, Thỏ đành mang trên đầu hai cái tai dài ngo nghĩnh chỉ vì việc làm thiếu suy nghĩ của mình.

Nội dung 27:

Ngày xưa ngày xưa, Mặt Trăng, Mặt Trời và Gà Trống cùng sống với nhau ở trên trời.

Mặt Trăng mặc cái áo màu trắng, Gà Trống đội một chiếc mũ màu đỏ. Mặt Trăng thích cái mũ đỏ của Gà Trống lắm. Một hôm, Mặt Trăng nói với Gà Trống:

- Chúng mình đổi áo và mũ cho nhau nhé!

Gà Trống đáp:

- Tớ không thích cái áo màu trắng của cậu. Tớ không đổi mũ lấy áo đâu!

Mặt Trăng cứ gạ đổi mãi nhưng Gà Trống nhất định không chịu. Mặt Trăng liền giật mũ của Gà Trống và vứt nó xuống mặt đất.

Gà Trống vội bay xuống mặt đất để nhặt mũ. Nhưng mặt đất tối đen nên Gà Trống không tìm thấy mũ. Gà Trống sực nhớ tới Mặt Trời. Gà Trống liền ngửa cổ lên trời và cất tiếng gọi:

Mặt Trời ơi! Mặt Trời ơi!

Mặt Trời vội vén màn mây nhìn xuống dưới đất. Những tia nắng rực rỡ toả sáng khắp nơi.

Nhờ có ánh nắng mặt trời chiếu xuống, Gà Trống nhìn thấy cái mũ đỏ của mình mắc trên một cành cây. Gà Trống sung sướng bay lên cây để lấy chiếc mũ và đội lên đầu.

Gà Trống định bay về trời nhưng vì quá mệt nên không đủ sức cất cánh bay lên nữa. Gà Trống cất tiếng gọi: “Ồ ó o o...! Mặt Trời ơi!”, Mặt Trời ơi! Kéo tớ lên với!

Nhưng Mặt Trời không thể kéo Gà Trống lên được. Mặt Trời đành an ủi Gà Trống:

Gà Trống ơi! Bạn hãy ở lại dưới mặt đất vậy. Buổi sáng sớm bạn hãy gọi: “Ồ ó o o...! Mặt Trời ơi!” tôi sẽ thức dậy trò chuyện với bạn nhé!

Từ đó trở đi, Gà Trống luôn dậy sớm và cất tiếng gáy “ồ ó o” để đánh thức Mặt Trời dậy. Ở tít trên cao, Mặt Trời với gương mặt hồng hào, tròn trịa, mỉm cười nhìn Gà Trống. Muôn loài hoa đua nở, khoe sắc màu rực rỡ. Cây lá cũng mở bừng mắt reo vui chào đón ánh Mặt Trời. Người ta gọi đó là Ngày.

Còn Mặt Trăng thì cảm thấy rất hối hận và xấu hổ vì đã đối xử không tốt với bạn Gà Trống. Vì thế, Mặt Trăng cứ đợi đến khi mặt trời lặn xuống phía bên kia rặng núi, Gà Trống lên chuồng đi ngủ mới dám xuất hiện. Người ta gọi lúc Mặt Trăng toả những tia sáng dịu dàng, yếu ớt là Đêm.

Nội dung 28:

Hôm nay, gia đình Thỏ dọn đến nhà mới. Bố mẹ Thỏ đã chuyển được nhiều đồ đạc đi rồi, chỉ còn lại một cái bàn, hai cái ghế và cái giỏ khâu của mẹ thôi. Năm anh em Thỏ bàn nhau chuyển nốt chỗ bàn ghế ấy đến nhà mới đỡ cho bố mẹ. Anh Thỏ Khoang lớn nhất đứng ra phân công cho các em tùy theo sức của mỗi người. Thỏ Khoang nói:

- Anh Thỏ Nâu khoẻ nhất thì khiêng cái bàn. Thỏ Xám và Thỏ Đen mỗi em mang một chiếc ghế. Còn em Thỏ Trắng bé nhất nhà, em sẽ mang cái giỏ khâu của mẹ và bế búp bê đi theo.

Năm anh em vui vẻ làm việc, vừa làm vừa hát quên cả mệt.

Trời bỗng đổ cơn mưa. Anh em Thỏ đang đi phải đứng lại đặt bàn ghế xuống rồi đứng trú vào gốc cây. Trời cứ mưa mãi không tạnh, ai cũng muốn về vì biết bố mẹ đang mong. Anh em Thỏ bàn nhau cứ đi tiếp, nhưng đi thì mưa ướt mát, về bị ốm thì sao? Mỗi người một ý, cuối cùng em Thỏ Trắng nêu ý kiến và được các anh hoan hô.

Theo lời Thỏ Trắng, các anh xếp ghế lên trên mặt bàn, rồi nấp ở dưới, mỗi người khiêng một chân bàn. Còn Thỏ Trắng xách giỏ khâu của mẹ và búp bê đi ở giữa.

Thế là anh em Thỏ về đến tận nhà mới mà không ai bị ướt, cả giỏ khâu và em búp bê cũng thế.

Bố mẹ Thỏ chạy ra đón và khen các con vừa giỏi, vừa ngoan.

Nội dung 29:

Trong ngôi nhà nhỏ ven rừng có ba mẹ con nhà Thỏ sống hoà thuận, yên vui.

Một hôm, Thỏ mẹ vào rừng kiếm thức ăn. Trước lúc đi, Thỏ mẹ chia cho mỗi đứa con một củ cà rốt làm bữa trưa. Thỏ mẹ dặn:

- Các con ở nhà ngoan nhé!

Hai anh em Thỏ đều thương và quý mẹ. Mẹ đi rồi, chúng thu dọn nhà cửa thật gọn gàng, sạch sẽ. Bác Bò Câu rừng hàng xóm thấy thế cũng thầm khen.

Đến bữa trưa, Thỏ anh đói và háu ăn nên chỉ một loáng nó đã ăn hết củ cà rốt. Thỏ em bẻ đôi củ cà rốt và bảo:

- Em chỉ ăn một nửa, còn một nửa em sẽ để phần mẹ.

Sau bữa trưa, hai anh em đi ngủ. Nằm trong chăn ấm nhưng Thỏ em không ngủ được vì nhớ mẹ, thương mẹ phải kiếm thức ăn ngoài trời lạnh.

Chiều tối, Thỏ mẹ về xách theo giỏ nặng đầy rau quả. Thỏ em nhanh nhẩu lấy phần cà rốt mời mẹ:

- Mẹ ơi, mẹ mệt và đói lắm nhỉ? Con mời mẹ!

Thỏ mẹ âu yếm đón lấy tấm lòng thơm thảo của Thỏ em. Thỏ anh ân hận lắm. Thỏ anh vội rót lấy cốc nước đưa mời mẹ:

- Mẹ uống đi cho đỡ khát!

Thỏ mẹ cảm động vì được các con chăm sóc, yêu thương. Thỏ mẹ ôm hai anh em vào lòng và âu yếm nói:

- Các con của mẹ ngoan lắm!

Nội dung 30:

Ngày xưa, có hai mẹ con nhà nọ sống trong một túp lều nơi xóm vắng. Người cha mất sớm, hai mẹ con phải làm lụng vất vả lắm mới đủ ăn.

Một hôm, người mẹ bị ốm. Bà nói với con gái:

- Con ơi! Con hãy đi mời thầy thuốc về đây.

Cô bé vội vã ra đi, vừa đi, cô vừa lo cho mẹ. Bỗng cô bé gặp một cụ già râu tóc bạc phơ, cụ già hỏi:

- Cháu đi đâu mà vội thế?

- Thưa cụ, cháu đi tìm thầy thuốc, mẹ cháu đang ốm nặng.

Cụ già liền bảo:

- Ta là thầy thuốc đây. Cháu hãy dẫn ta về nhà để khám bệnh cho mẹ cháu.

Về đến nhà, khám cho mẹ xong, cụ già nói với cô bé:

- Mẹ cháu bị bệnh nặng lắm. Ta sẽ cố chữa cho mẹ cháu khỏi bệnh. Bây giờ, cháu hãy đi đến gốc Đa đầu rừng, ở gần đó có một bông hoa trắng, cháu hãy hái bông hoa ấy về đây cho ta.

Bên ngoài trời rất lạnh. Cô bé chỉ mặc mỗi một chiếc áo mỏng trên người. Cô đi mãi, đến lúc mỏi chân mới đến gốc đa đầu rừng. Cô nhìn thấy trong bụi cây trước mặt có một bông hoa trắng rất đẹp. Cô bé ngắt bông hoa và nâng niu trên tay. Bỗng, cô nghe tiếng cụ già vắng vắng bên tai:

- Mỗi cánh hoa trên bông hoa sẽ là một ngày mẹ cháu được sống thêm. Cô bé cúi xuống nhìn bông hoa và đếm: “Một, hai, ba, bốn... hai mươi. Trời ơi! Mẹ chỉ còn sống có hai mươi ngày nữa thôi ư?”

Suy nghĩ một lát, cô nhẹ tay xé mỗi cánh hoa thành nhiều sợi nhỏ. Mỗi sợi nhỏ biến thành một cánh hoa dài và mượt. Bông hoa hai mươi cánh biến thành một bông hoa có vô vàn cánh hoa. Cô bé cầm bông hoa lạ trên tay rồi chạy như bay về nhà. Cụ già tóc bạc đứng ở cửa đón cô và tươi cười nói:

- Mẹ cháu đã khỏi bệnh rồi. Đó là phần thưởng cho tấm lòng hiếu thảo của cháu đấy!

Từ đó, hàng năm, về mùa thu, những bông hoa nhiều cánh nhỏ dài và mượt thường nở rộ, trông rất đẹp. Người ta gọi đó là bông hoa cúc trắng, bông hoa của lòng hiếu thảo.

Nội dung 31:

Ếch Ôp, Sơn Ca và Nai Vàng chơi với nhau rất thân.

Ba bạn thường gặp nhau bên một hồ nước rộng. Sơn Ca cất giọng trong vắt kể cho hai bạn nghe về bao chuyện lạ nơi thành phố còn Ếch Ôp thì đem chuyện ở dưới nước ra kể, chuyện mẹ con nhà cua, nhà ốc, nhà ba ba... Nai Vàng thì kể chuyện rừng núi hùng vĩ và bí hiểm. Nhờ thế mà cả ba cùng hiểu thêm được biết bao điều thú vị ở khắp mọi nơi.

Nhưng cả ba bạn, ai cũng muốn ngắm nhìn tận mắt những cảnh đã được nghe kể. Thế là ba bạn quyết định đổi chỗ cho nhau: Chim Sơn Ca thì muốn xuống nước, Ếch Ôp muốn vào rừng, còn Nai Vàng thì tập bay.

Son Ca dang rộng đôi cánh và lao xuống nước. Nhưng nó phải lên bờ ngay, mình mảy ướt sũng và ho vì sắc nước. Chim Sơn Ca đã hiểu ra rằng mình không thể bơi dưới nước được...

Còn Nai Vàng trèo lên một mỏm đá cao rồi co chân tung mình ra ngoài khoảng không để tập bay.

Huych! – Nai Vàng bị rơi ngay xuống thảm cỏ. Chú vừa xuyt xoa kêu đau vừa nói: “Mình không thể bay được!”.

Vừa lúc đó,Ếch Ôp cũng nhảy từ trong rừng ra:

- Nai Vàng ơi! Tớ đói quá vì trong rừng chẳng tìm được thức ăn gì. -Ếch nói.

Cả ba bạn cùng nhìn nhau. Sơn Ca nói:

- Mỗi chúng ta sống trong môi trường khác nhau nhưng chúng ta vẫn là bạn thân thiết. Vì thế, dẫu tôi không bơi được, bạn Nai Vàng không bay được hay bạnẾch không thể sống trong rừng được thì chúng ta vẫn biết mọi nơi cơ mà. Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ không làm những trò ngớ ngẩn như vừa rồi nữa, nguy hiểm lắm, phải không các bạn?

Nội dung 32:

Mưa. Mẹ dặn Rô Ron:

- Mẹ đi kiếm mồi. Con ở nhà, chỉ nên chơi quanh quần ở cửa hang, chớ đi đâu xa kéo đi lạc đường con nhé!

Trời vừa tạnh, Rô Ron và Cá Cờ cùng lượn chơi trước cửa hang. Thấy một dòng nước từ bên bờ róc rách tràn xuống hồ, Rô Ron bảo bạn:

- Ta cùng vượt suối nào!

Cá Cờ ngấm dòng nước lóng lánh như bạc đang lách qua những bụi cỏ xanh chảy rì rào rồi vẩy đuôi nói:

- Tớ cũng thích vượt suối nhưng mẹ tớ không cho phép. Thôi ta đứng đây nghe suối hát vậy.

- Mẹ tớ ấy à, mẹ tớ cũng dặn đừng rong chơi, nhưng tớ chỉ rạch lên một đoạn qua cái bờ cỏ kia cho cậu xem. Vừa nói, Rô Ron vừa giương vây, nhún mình lấy đà phóng lên. Lên khỏi bờ, Rô Ron say mê ngắm cảnh: một cánh đồng màu tươi tốt, một bầu trời xanh thẳm có những áng mây bông trắng nõn viền xanh, viền vàng đang bồng bênh trôi.

- Bướm ơi, mày có bay nhanh bằng tao chạy không? Rô Ron vừa nói vừa chạy theo cô Bướm có đôi cánh màu tím biếc. Nào ngờ dòng nước đang cạn dần. Nước đã bị rút kiệt. Rô Ron bị mắc cạn. Chú cố hết sức mình lóc đi, vấp phải sỏi đá đầu sung bêu, nhưng vẫn chẳng ăn thua gì. Mệt quá Rô Ron phải nằm phoir mình trên mặt đất, chẳng biết đâu là đâu. Nghĩ đến mẹ, Rô Ron tủi thân muốn khóc. Bấy giờ chỉ có chị Gió Nhẹ lướt qua, thấy Rô Ron mắc cạn, chị dừng lại hỏi han:

- Tội nghiệp, chỉ tại em không vâng lời mẹ. Để chị giúp em. Nói xong, chị Gió Nhẹ dịu dàng bay đi.

Chị Gió Nhẹ tìm chị Gió Mạnh báo tin. Rồi hai chị em thi nhau đập cánh gọi các cô Mây về. Những cô Mây đang đi lang thang bồng ồng kéo đến. Bầu trời trên đầu Rô Ron đen kịt lại. Chị

Gió Mạnh vẫn đập cánh liên hồi. Các cô Mây lạnh quá rung mình một cái, biến thành những giọt mưa to bằng hạt ngô rơi rào rào. Trời lại mưa to. Nước tràn qua các bụi bờ tạo nên những dòng suối nhỏ chảy xuống hồ. Rô Ron mừng rỡ, theo nước quay về.

May quá, Rô Ron về đến hồ thì gặp Cá Cờ đang dẫn mẹ đi tìm. Nhớ con, Rô mẹ khóc mờ cả mắt. Rô Ron hồi hận dụi đầu vào lòng mẹ.

Nội dung 33:

Trên trời có một chú Mây rất đẹp. Khi thì chú mặc áo trắng như bông, khi thì thay chiếc áo xanh biếc, lúc thì đổi màu áo hồng tươi. Chú Mây suốt ngày bay nhõn nhõ. Nhưng bay mãi một mình cũng buồn vì chẳng ai chơi với chú. Bác Mặt Trời thì bận tỏa nắng cho mặt đất được ấm áp. Cô Mặt Trăng thì bận rải ánh vàng cho các bạn nhỏ vui chơi. May thay, lúc ấy có chị Gió bay ngang qua. Chú Mây vội gọi:

- Chị Gió ơi, chị đi đâu mà vội thế?

Chị Gió đáp:

- Chị đi rủ các bạn Mây từ khắp nơi về làm mưa đây. Em có muốn làm mưa không?

- Làm mưa để làm gì hả chị?

- Làm mưa cho cây cối tốt tươi, cho lúa to bông, cho khoai to củ.

- Thế không được làm Mây bay nữa ư?

- Không, nhưng lại được làm nước chảy. Thế em có muốn làm thử không nào? Chị Gió dịu dàng hỏi.

Chú Mây nghĩ một lúc rồi gật đầu nói:

- Chị cho em đi làm mưa với. Chơi không một mình chán lắm!

Chị Gió thổi mạnh đưa Mây đi rất nhanh. Càng đi, càng bay sà xuống thấp, Mây nhìn quanh xem có ai muốn như mình không. Nhưng nhìn qua ngó lại, chú chỉ thấy mây ở các nơi khác kéo về đông nghịt, màu áo xám làm tối cả vùng trời. Ai nấy đều nhanh nhẹn, vội vàng kéo nhau sà xuống thấp hơn nữa. Chú Mây cũng sà xuống thấp hơn và chú bỗng thấy một đoàn trẻ nhỏ đang chơi trong vườn hoa. Vừa nhảy nhót tung tăng chúng vừa ngẩng lên nhìn bầu trời và hát rằng: *Cầu trời mưa xuống/ Lấy nước tôi uống/ Lấy ruộng tôi cày/ Lấy đầy bát cơm/ Lấy rom đun bếp.*

Cây lá, hoa cỏ thấy đám Mây Xám bay qua cũng ngẩng đầu rì rào nói: *Mưa rơi xuống đây/ Cho tốt cỏ cây/ Cho tươi hoa lá/ Nhớ mong mưa quá/ Mưa ơi, mưa ơi!* Vừa lúc ấy, cơn gió lạnh ủa tới, đám Mây Xám rung mình, tan thành từng giọt nước, thi nhau tưới xuống đất rào rào. Đám trẻ nhỏ chạy vào trú dưới mái hiên. Cỏ cây, hoa lá tươi tỉnh mỉm cười đón mừng những giọt nước mát đáng yêu. Thế là chú Mây nhỏ trên trời cao đã hóa thành những dòng nước chảy xuống khắp ao hồ, đồng ruộng, sông ngòi. Vài hôm nữa, bác Mặt Trời chiếu sáng, nước lại bốc thành hơi, chị Gió lại đưa chúng lên trời và tạo mây đẩy các bé ạ!

Nội dung 34:

Trong ngôi nhà nhỏ ven rừng, Chim Sẻ, Chuột Nhắt và Gà Mái sống với nhau rất thân thiết và hòa thuận.

Hằng ngày, Chim Sẻ vào rừng hái nấm, nhặt hạt đậu, Chuột Nhắt đi kiếm củi còn Gà Mái ở nhà nấu ăn. Khi nấu canh, Gà Mái thường cho vào nồi một quả trứng nên canh rất ngon.

Đi kiếm thức ăn về, Chim Sẻ ngồi nghỉ, Chuột Nhắt bày bàn ăn, còn Gà Mái bận rộn bên bếp lửa. Sau đó, các bạn quây quần vui vẻ bên bàn ăn và cảm thấy rất hài lòng sau một ngày lao động mệt nhọc.

Một hôm, Chim Sẻ chợt nghĩ: “Mình phải vào rừng kiếm thức ăn thật vất vả, còn công việc của Chuột Nhắt và Gà Mái mới nhàn hạ làm sao!”. Chim Sẻ bèn đề nghị với hai bạn và thế là họ đổi công việc cho nhau.

Hôm sau, Chuột Nhắt ở nhà nấu ăn. Chuột Nhắt nhóm bếp nhưng mãi củi mới cháy. Khi nấu canh, Chuột Nhắt cho vào nồi đủ thứ, nào là: nấm, đậu, mắm, muối... mà canh vẫn không ngon như Gà Mái nấu. Chim Sẻ thì dùng mỏ để bỏ củi, đầu cứ cúi xuống, hất lên lia lịa mà củi vẫn nằm nguyên một chỗ. Công việc thật là khó nhọc.

Còn Gà Mái vào rừng kiếm thức ăn. Bỗng một con Cáo từ trong bụi rậm chạy ra. Cáo hỏi :

- Gà Mái kia, đi đâu?
- Tôi đi kiếm thức ăn. – Gà Mái đáp.
- Ta cũng đang đi tìm thức ăn đây!

Cáo cười khoái trá và lao tới bắt Gà Mái nhưng vô trượt. Tuy Gà Mái chạy thoát nhưng vẫn bị thương một bên cánh.

Gà Mái chạy về đến nhà thấy Chim Sẻ đang đứng gục đầu, nước mắt đầm đìa. Còn Chuột Nhắt buồn ỉu rũ, mặt mũi, chân tay lờ lẹm vì khói bếp.

Nhìn thấy vết thương của Gà Mái, Chuột Nhắt và Chim Sẻ rất thương bạn. Gà Mái nói:

- Từ nay, chúng mình đừng tị nhau nữa nhé! Mỗi người hãy làm tốt những việc hợp với sức của mình.

Chim Sẻ rất ân hận vì đã làm cho cả ba đều vất vả mà chẳng ai làm được việc gì. Chim Sẻ xấu hổ vô cùng và xin lỗi hai bạn.

Từ hôm đó, ba bạn lại mỗi người một việc như trước: Chim Sẻ đi kiếm thức ăn, Chuột Nhắt kiếm củi còn Gà Mái ở nhà nấu ăn. Cứ thế, họ sống với nhau thật hòa thuận và vui vẻ.

Nội dung 35:

Ở một cánh đồng kia, có hai anh em cày chung một đám ruộng do cha mẹ chết đi để lại. Người anh đã có vợ, lại đông con, người em còn ở một mình. Ngày mùa đến, hai anh em gặt xong, bó lúa chất thành hai đống bằng nhau và để cả ở ngoài đồng.

Đêm hôm ấy, người em suy nghĩ:

- “Anh còn phải nuôi vợ, nuôi con, nếu phần lúa của mình mà cũng ngang bằng với phần của anh thì thật là không công bằng. Ta hãy đi ngay ra đồng, lấy mấy bó lúa của mình đem bỏ thêm vào phần của anh. Anh không thể nào biết được và sẽ không thể từ chối”.

Và người em đã làm theo ý định của mình.

Cũng đêm hôm ấy, người anh thức dậy bàn với vợ:

- “Em ta còn trẻ, chú ấy sống một thân một mình, không có người đỡ đần trong việc đồng áng và an ủi trong những lúc cực nhọc. Thật là không công bằng nếu chúng ta cũng lấy phần lúa bằng phần của chú ấy, n^n ta lÊy mÊy bã lúa của m×nh bỏ thêm vào phÇn của chú Êy. Chúng ta sẽ làm việc này một cách rất kín đáo, chú ấy làm thế nào biết được mà khước từ”.

Và cả hai vợ chồng đã làm như vậy.

Sáng hôm sau, hai anh em ra đồng. Anh cũng như em, đều rất đỗi ngạc nhiên thấy hai đồng lúa vẫn bằng nhau, không ai đoán được tại sao lại có điều kỳ lạ như vậy.

Họ lại tiếp tục làm thế trong mấy đêm nữa, nhưng hai đồng lúa vẫn bằng nhau như cũ. Cho đến một đêm, hai anh em, không ai bảo ai, đều ra đồng nhìn xem vì sao lại có chuyện kỳ lạ đó! Họ bắt gặp nhau, mỗi người đang còn ôm trong tay những bó lúa của mình định đem bỏ thêm cho nhau. Xúc động ứa nước mắt, họ chạy lại ôm nhau thắm thiết.

Nội dung 36:

Lạc Đà cao lêu nghêu, còn Dê thì thấp lùn.

Lạc Đà cho rằng: “Cao là tốt hơn”. Dê thì nói: “Không! Thấp mới tốt hơn!”.

Hai bên đôi co, chẳng ai chịu ai. Dê nói quả quyết:

- Tôi sẽ nêu một ví dụ chứng minh rằng thấp là tốt hơn cao!

Lạc Đà cũng chẳng chịu kém, bảo Dê:

Tôi sẽ lấy một ví dụ chứng minh rằng rõ ràng cao là hơn thấp!

Bọn chúng cùng nhau đi tới bên một công viên. Công viên xây tường vây bốn bề, bên trong trồng rất nhiều cây cối, lá xanh vươn cả ra ngoài tường vây. Lạc Đà chỉ cần ngẩng đầu lên đã dễ dàng bứt được 1, non mà ăn. Còn Dê thì kiễng, rồi cố gồng cả chân trước mà chống vào tường, vươn cổ lên, vẫn chẳng bứt được chiếc lá nào cả.

Lạc Đà cười khì khì, nói:

- Anh xem, đây chẳng phải là chứng minh ư? Rõ ràng, cao là tốt hơn thấp rồi chứ?

Dê lắc đầu quầy quậy, không nhận thua.

Bọn họ lại đi thêm mấy bước, nhìn thấy cửa vào công viên vừa hẹp, vừa thấp.

Dê dàng hoàng đi qua cửa để vào công viên gặm cỏ. Còn Lạc Đà gập thấp chân xuống, cúi đầu cố chui qua cửa mà chẳng được.

Dê thấy thế, nói:

- Anh xem, đây chẳng là chứng minh ư? Rõ ràng, thấp là tốt hơn cao rồi chứ?

Lạc Đà vẫn lắc đầu, không nhận thua.

Bọn họ tìm bác Trâu già nhờ phân xử. Bác Trâu già hiền từ nói:

- Chỉ nhìn thấy sở trường của mình, chẳng nhìn thấy nhược điểm của mình là chẳng đúng đâu!

Lạc Đà và Dê nghe thế cúi đầu, ngẫm nghĩ.

Nội dung 37:

Một buổi sáng, Bác Hồ đến thăm trại nhi đồng. Vừa thấy Bác, các em nhỏ ùa ra đón. Em nào cũng muốn đến thật gần Bác để nhìn Bác cho rõ. Các em cứ đi giật lùi phía trước Bác. Những em nhỏ nhất cũng cố chen vào để được gần Bác hơn. Những em lớn ở ngoài cùng, đã nhìn rõ Bác rồi, vẫn cứ kiễng chân lên để nhìn cho rõ hơn tí nữa.

Bác dắt hai tay em nhỏ nhất đi giữa đám trẻ. Mắt Bác sáng hơn, vẻ mặt Bác hồng hào hơn lúc thường. Bác cùng các em vào phòng họp rồi đi xem phòng ăn, phòng ngủ, nhà bếp, chỗ tắm rửa. Khi trở lại phòng họp, Bác ngồi giữa các em hỏi:

- Các cháu chơi có vui không?

Những tiếng trả lời non nớt vang lên: “Thưa Bác, vui lắm ạ!”. Bác lại hỏi:

- Ăn có no không?

- No ạ!

- Các cô có mắng phạt các cháu không?

- Không ạ

Bác khen:

- Thế thì tốt lắm! Bây giờ Bác chia kẹo cho các cháu. Thế các cháu có thích kẹo không?

Tùng cánh tay giơ lên: - Có ạ! Có ạ!

Một em bé giơ tay xin nói:

- Thưa Bác, ai ngoan thì được ăn kẹo, ai không ngoan thì không được ăn ạ!

- Các cháu có đồng ý không?

- Đồng ý ạ! Đồng ý ạ!

Các cháu đứng thành vòng rộng. Bác cầm gói kẹo đi chia khắp lượt, tự tay đưa cho từng em.

Đến lượt em Tộ thì Tộ không giơ tay ra nhận, chỉ khẽ thưa:

- Thưa Bác, hôm nay cháu không vâng lời cô. Cháu không ngoan, không được ăn kẹo của Bác!

Bác cười trìu mến, xoa đầu đứa cháu nhỏ dũng cảm và khen:

- Cháu biết nhận lỗi, thế là ngoan lắm đấy! Cháu vẫn được phần kẹo như các cháu khác.

Tộ mừng rỡ cầm lấy kẹo của Bác cho.

Nội dung 38:

Cáo muốn đấu trí với con người.

Một hôm, nó gặp bác nông dân, muốn tìm cách xỏ xiên bác một phen. Cáo hỏi bác đi đâu, làm gì thì bác chỉ vào chiếc cuốc, bảo:

- Ta đi rầy cỏ.

Cáo vội nói:

- Để tôi rầy cỏ giúp bác. Chỉ cần bác chỉ cho đâu là cỏ, đâu là thứ bác trồng là tôi làm được thôi.

Bác nông dân đã biết con cáo ranh ma chuyên làm trò bày bịp, nên thứ mình trồng thì nói là cỏ, còn cỏ thì nói là thứ mình trồng. Nói xong, bác nông dân trở về nhà.

Quả nhiên, Cáo đã nhổ hết cỏ. Nó tưởng rằng đã nhổ đi hết những thứ mà bác nông dân đã trồng, chỉ để lại cỏ, trong lòng thích thú lắm! Mãi sau, nó phát giác ra là các thứ bác nông dân trồng một ngày một tốt tươi thì mới rõ là đã mắc lừa bác ta.

Cáo tức lắm, đem rất nhiều đất sét vàng ném đầy ruộng của bác nông dân, những mong đè nát các thứ bác ta trồng.

Bác nông dân ra thăm ruộng, biết cáo làm bậy, nhưng chỉ nói:

- Thật cảm ơn ai đã ném đầy vào ruộng những cục đất sét vàng này! Thế là mùa màng bội thu cho mà xem! Nếu như ai đó mà quăng vào đây phân lợn, phân người, phân ngựa thì nguy to, bởi vì mùa màng sẽ hỏng hết, các thứ ta trồng chẳng thứ nào sống nổi!

Cáo nấp ở gần đó, nghe thấy thế, lấy làm hối hận lắm. Nó bèn khuân hết đất sét vàng bỏ đi, lại đem phân người, phân ngựa, phân trâu bò vãi vào đầy ruộng, bụng nghĩ rằng làm thế để cho các thứ bác nông dân trồng sẽ phải chết hết.

Đâu ngờ, mùa màng có thêm phân bón lại càng tốt.

Sau việc đó, Cáo biết rằng nó chẳng sao sánh nổi trí khôn của con người!

Nội dung 39:

Ngày xưa, ở một làng miền núi có một bà mẹ sinh được mười người con trai. Làng của mẹ bị giặc chiếm đóng. Người cha của mười anh con trai bị giặc giết ngay từ ngày đầu tiên khi chúng vào làng. Mười người con trai của bà vào đội quân chống giặc ở trong núi. Người con trai cả là chủ tướng của đội quân. Đội quân này đã làm cho bọn giặc thất điên bát đảo. Đã nhiều lần giặc mở những trận càn quét mà không sao tiêu diệt được đội quân của cái làng nhỏ bé ấy.

Tên tướng giặc sai quân bắt bà mẹ đến, hăm dọa:

- Nay mẹ già, mẹ hãy khuyên các con mẹ trở về. Ta sẽ cho con mẹ làm tướng, bằng không, ta sẽ giết mẹ.

Bà mẹ nhìn thẳng vào mặt tên tướng giặc, nói lớn:

- Hồi quân độc ác! Hắn ngươi cũng có một bà mẹ. Mẹ ngươi chắc không bao giờ dạy ngươi phản bội lại quê hương. Là một người chân chính, ta cũng không thể dạy các con ta phản bội lại quê nhà.

Bọn giặc trói mẹ trên một ngọn đồi rồi cho quân mai phục hòng bắt được người con của mẹ đến cứu. Chúng bảo bà mẹ hãy đứng đấy mà gọi con, chúng sẽ tha. Tiếng người mẹ vang lên:

- Hồi các con của mẹ! Hồi những người con của quê hương! Ta nhân danh người mẹ ra lệnh cho các con không được vì ta mà phản bội quê hương.

Mệnh lệnh của người mẹ là mệnh lệnh của trái tim, mệnh lệnh của tình yêu vĩ đại. Mệnh lệnh đó lan khắp núi rừng. Bọn giặc run sợ. Những người con của mẹ thì thêm sức mạnh chiến đấu. Chúng bịt miệng bà mẹ ... Chúng đổ nhựa thông và nhựa trám lên đầu bà và châm lửa đốt...

Khi bọn giặc đi rồi, dân làng lên đồi tìm đến chỗ bà mẹ bị hành hình, người ta thấy trái tim người mẹ vẫn nguyên vẹn và nóng bỏng. Dân làng chôn mẹ ngay trên đỉnh đồi. Đêm đêm, từ ngôi mộ, trái tim mẹ vẫn phát sáng cả một vùng trời.

Mùa xuân đến, từ ngôi mộ, trái tim ấy mọc lên một cái cây. Cây ra hoa. Bông hoa đỏ chót hình ngọn lửa bốc lên từ trái tim người mẹ. Và cũng từ ngày ấy có một loài hoa mang tên Mẫu Đơn. Cây hoa tượng trưng cho người mẹ đã chiến đấu bằng một trái tim.

Nội dung 40:

Ngày xưa ngày xưa, có một cây Táo Thần mọc trong vườn ở ngoại ô thành phố.

Hàng ngày sau giờ học, bọn trẻ trong phố thường đến chơi và nô đùa xung quanh cây táo. Khi cây Táo ra quả là lúc bọn trẻ thích đến nhất. Lúc đó, cây Táo cũng vui nhất vì cây Táo thích ngắm nhìn bọn trẻ bứt những quả táo ngon trên cành cùng chia nhau ăn.

Một hôm, có một cậu bé không biết từ đâu đến, cậu bé cau mày nói với bọn trẻ: "Này, chúng mày, vườn này là vườn của tao đã mua từ trước. Cây Táo này của tao, chúng mày đi chỗ khác mà chơi. Cấm không được đến đây nữa". Nghe vậy, bọn trẻ rất buồn, tất cả cúi đầu lặng lẽ ra về, chỉ còn cậu bé hồng hách ở lại.

Cây Táo biết tất cả mọi chuyện và bằng phép lạ nó làm cho cậu bé ngủ thiếp đi dưới gốc cây. Cậu bé mơ thấy trên thân cây Táo có một cái hốc rất lớn. Nó trèo lên cây và định bứt táo để ăn. Nhưng mỗi khi tay cậu bé sắp chạm vào quả táo thì cành táo lại quay đi chỗ khác và một quả táo lại rơi vào trong cái hốc to tướng ở thân cây. Cứ như vậy cho đến khi tất cả táo trên cành cây rơi hết vào hốc, chỉ còn trơ lại một quả trên cành.

Cậu bé đành ngồi dưới gốc cây và khóc. Lúc đó, cây Táo mới cất tiếng hỏi: "Tại sao cháu khóc?" Cậu bé meo meo trả lời: "Ông ích kỷ quá, ông ăn hết cả táo, ông không cho cháu một quả nào. Cháu đói lắm rồi ông ạ!". Cây Táo cười và nói: "Cháu có nhớ là cháu đã đuổi hết tất cả các bạn không? Các bạn cũng muốn ăn táo của ông nhưng cháu không cho các bạn một quả nào, như vậy cháu có ích kỷ không?"

Cậu bé nhớ lại lúc các bạn buồn rầu ra về và thấy ân hận vô cùng. Cậu bé ngược mắt nhìn cây Táo và nói: "Vâng, cháu rất ích kỷ". Cây Táo cất tiếng cười vang rung cả cây đến nỗi làm táo rơi xuống đất. Một quả táo rơi trúng đầu cậu bé làm cậu bé giật mình tỉnh dậy. Cậu bé ngơ ngác nhìn xung quanh, thấy mình vẫn đang nằm dưới gốc cây. Cái hốc to tướng trên cây Táo biến mất. Cây Táo vẫn đứng yên lặng và trên cây, quả vẫn sai trĩu trĩu.

Cậu bé chồm dậy chạy đi gọi các bạn. Nhìn thấy các bạn đang chơi trên đường phố, cậu gọi: "Này các bạn ơi, quay lại chơi dưới gốc cây Táo đi. Mình xin lỗi các bạn vì đã đuổi các bạn đi". Thế

là tất cả cùng nhau chạy ra vườn. Cậu bé tự mình trèo lên cây bứt những quả chín vàng ném xuống cho các bạn. Cây Táo vẫn im lặng lắng nghe tiếng cười, đùa vui vẻ của bọn trẻ bởi vì cây Táo biết rằng điều hạnh phúc nhất trên trái đất này là niềm vui được chia sẻ cùng với tất cả mọi người.

Nội dung 41:

Hôm đó, Dê mẹ đi kiếm cỏ. Trước khi đi, Dê mẹ gọi các con lại và dặn:

- Các con ơi, mẹ đi vắng các con phải đóng cửa cho cẩn thận nhé! Nếu có ai lạ gọi cửa, các con không được mở đâu!

Dê mẹ đi rồi, dê con đóng cửa chặt, đợi mẹ. Một lát, Dê mẹ về, vừa gọi cửa, vừa hát:

Các con ngoan ngoãn

Mau mở cửa ra

Mẹ đã về nhà

Cho các con bú!

Dê con nghe tiếng mẹ gọi liền mở cửa để đón mẹ vào. Dê mẹ cho con bú xong lại đi và dặn con đóng cửa chờ mẹ.

Một con Chó Sói nghe tiếng Dê mẹ hát, đợi Dê mẹ đi rồi, nó rón rén đến trước cửa vừa gõ, vừa hát:

Các con ngoan ngoãn

Mau mở cửa ra

Mẹ đã về nhà

Cho các con bú!

Dê con trả lời:

- Chúng ta nghe ra rồi! Chúng ta nghe ra rồi! Mày không phải là mẹ của chúng ta đâu! Mẹ chúng ta hát hay cơ, không ồm ồm như giọng mày đâu! Chúng ta không mở cửa đâu! Không mở cửa cho mày đâu!

Sói ta đợi một lúc, lại gõ cửa lần nữa, nhưng cũng chẳng ăn thua gì cả, đành cúp đuôi lùi mất.

Lát sau, Dê mẹ lại về và hát:

Các con ngoan ngoãn

Mau mở cửa ra

Mẹ đã về nhà

Cho các con bú!

Nghe đúng tiếng mẹ, đàn Dê con tranh nhau ra mở cửa, tíu ta tíu tít kể lại cho Dê mẹ nghe:

Mẹ ơi, lúc mẹ đi vắng, Chó Sói đến đây, nhưng chúng con không mở cửa đâu!

Dê mẹ xoa đầu các con và khen:

Các con biết vâng lời mẹ, thế là rất ngoan, nếu các con mở cửa thì Chó Sói đã vào ăn thịt các con rồi!

Nội dung 42:

Mùa đông đã đến rồi, trời lạnh buốt. Thỏ con không còn gì để ăn nữa, nó đành mặc áo ấm và đi ra khỏi nhà để tìm cái ăn. Thỏ tìm, tìm mãi, bỗng nhiên Thỏ con reo lên một cách sung sướng:

- Ôi! Ở đây có hai củ cải trắng, mình mới may mắn làm sao!

Thỏ con liền nhổ hai củ cải trắng lên khỏi mặt đất và vội vàng đi về nhà. Đi được một lúc, Thỏ con chợt nhớ tới Dê con.

Trời lạnh thế này chắc Dê con không có gì ăn. Ta phải đem cho Dê con một củ cải trắng mới được.

Thỏ con đến nhà Dê con nhưng Dê con đi vắng. Thỏ để một củ cải trắng trên bàn của Dê con và ra về.

Dê con đi kiếm cái ăn, nó kiếm được một cái bắp cải, Dê ăn một nửa còn một nửa đem về nhà để dành đến ngày hôm sau. Vừa mở cửa vào nhà, Dê con nhìn thấy củ cải trắng ở trên bàn, nó ngạc nhiên kêu lên:

- Ôi! Củ cải trắng ở đâu mà ngon thế này?

Dê con ngấm ngấm củ cải trắng rồi chợt nghĩ:

- Trời lạnh thế này, chắc Hươu con không có gì ăn. Ta phải đem cho Hươu con củ cải trắng mới được.

Dê con đến nhà Hươu con, nhưng Hươu con không có nhà. Dê con liền đặt củ cải trắng lên bàn của Hươu rồi ra về.

Hươu con vừa từ rừng trở về. Nó ngạc nhiên khi thấy một củ cải trắng rất ngon ở trên bàn. Hươu con định ăn nhưng nó chợt nghĩ:

- Trời lạnh thế này, chắc Thỏ con không có gì ăn. Ta phải đem củ cải trắng này đến cho Thỏ con mới được.

Hươu con vội vã đến nhà Thỏ con. Thỏ con đang ngủ say. Hươu con không muốn đánh thức bạn dậy, lặng lẽ đặt củ cải trắng lên bàn của Thỏ con và ra về.

Thỏ con ngủ mãi, ngủ mãi, đến khi tỉnh dậy ngạc nhiên vô cùng, trên bàn của Thỏ có một củ cải trắng, Thỏ kêu lên:

- Ôi! Củ cải trắng sao lại ở đây nhỉ?

Thỏ con suy nghĩ và hiểu ra rằng: Những người bạn tốt đã đem củ cải đến cho mình.

Nội dung 43:

Ở một góc vườn, bé Chuối xinh xinh mới từ nách mầm chuối mẹ mọc lên. Bé cứ ngó nghiêng nhìn ngắm khắp nơi và ve vẩy hoài chiếc lá nhỏ xíu. Chợt bé Chuối để ý đến một bác đầu tóc bù xù, thân đầy gai góc. Lạ nhỉ, cây gì mà chẳng trơn bóng, óng ả như họ nhà Chuối?

Bé Chuối quay sang hỏi cô Na:

- Cô ơi, cái bác xù xì đầy gai lại đứng chắn ngay lối vào góc vườn nhà mình tên là gì ạ?

- Cô Na tròn mắt nhìn, chưa biết trả lời ra sao.

Chuối mẹ cõng trên lưng một buồng trĩu quả xanh mạp mạp nghe vội vội trả lời:

- Đó là bác Bò Kết, con ạ!

Bé Chuối sợ những cái gai tua tua trên mình bác Bò Kết. Nhất định bác ấy chẳng hiền lành và cũng chẳng có những bông hoa đỏ đẹp như cô Dâm Bụt. Bé Chuối cũng không thích vòm lá to lớn của bác Bò Kết che hết cả nắng làm cho bé Chuối và các bạn không được nô đùa, múa vui cùng nắng.

Một hôm, có con Bò to lớn, hung dữ xuất hiện. Trên đầu nó có hai chiếc sừng nhọn hoắt trông thật dễ sợ. Nó xô tới, vừa húc vừa kêu “ò...ò...”. Bộ Chuối hoảng hốt núp sau lưng mẹ, còn hai mẹ con núp sau lưng bác Bò Kết.

Bác Bò Kết bình tĩnh chia những chùm gai nhọn đâm vào cái mũi của con vật. Nó hoảng quá, cứ lùi dần, lùi dần ra khỏi vườn.

Nhờ Bò Kết mà bộ Chuối và mẹ không bị Bò húc.

Bộ Chuối thấy bác Bò Kết rất dũng cảm và thật đáng kính phục.

Bé Chuối còn biết những chùm quả khô của bác Bò Kết được người ta lấy để gói đầu, giúp cho tóc mượt mà, thơm tho. Từ đó, bộ Chuối thân với bác Bò Kết lắm. Vào những buổi chiều có nắng vàng, bé Chuối lại múa hát cho bác Bò Kết và các bạn xem.

Nội dung 44:

Ngày xưa, ngày xưa, có hai anh em nhà kia cha mẹ mất sớm. Khi người anh lấy vợ, người anh không muốn ở chung với em nữa, nên quyết định chia gia tài. Người anh tham lam chiếm hết cả nhà cửa, ruộng vườn, trâu bò của cha mẹ để lại, chỉ cho người em một túp lều nhỏ và mảnh vườn, trong đó có cây khế ngọt. Người em không chút phàn nàn, ngày ngày chăm bón cho cây khế và cày thuê, cuốc mướn nuôi thân.

Năm ấy, cây khế trong vườn nhà người em bỗng sai quả lạ thường, cành nào cũng trĩu quả ngọt, vàng ruộm. Người em nhìn cây khế mà lòng khắp khởi mừng thầm tính chuyện bán khế lấy tiền đóng gạo.

Một hôm, có con Chim Phượng Hoàng từ đâu bay đến mổ khế ăn lia lịa. Thấy thế, người em vác gậy đuổi Chim và nói:

Này Chim! Ta chỉ có duy nhất một cây khế này, và ta đã khó nhọc chăm sóc đến ngày hái quả. Nay nếu Chim ăn hết, ta chẳng có gì để bán đi mua gạo. Vậy nếu Chim muốn ăn hãy mang trả ta vật gì có giá.

Chim vừa ăn vừa đáp:

Ăn một quả, trả cục vàng

May túi ba gang, mang đi mà đựng.

Người em nghe Chim nói vậy, cũng đành để Chim ăn. Mấy hôm sau, Chim lại đến ăn khế. Ăn xong, Chim bảo người em lấy túi ba gang đi lấy vàng. Chim bay mãi, bay mãi qua núi cao, qua biển rộng bao la và đổ xuống một hòn đảo đầy vàng bạc, châu báu. Người em đi khắp đảo nhìn ngắm thỏa

thích rồi lấy vàng bỏ đầy túi ba gang. Chim Phượng Hoàng bảo lấy thêm, người em cũng không lấy. Xong xuôi, người em trở về nhà.

Từ đó, người em trở nên giàu có, người em mang thóc, gạo, vàng bạc giúp đỡ những người nghèo khổ. Người anh nghe tin em giàu có liền sang chơi và đòi đổi nhà, ruộng vườn của mình lấy cây khế ngọt, người em cũng đồng ý đổi cho anh. Thế là người anh chuyển sang nhà người em. Mùa năm sau, cây khế lại sai trĩu quả, Chim Phượng Hoàng lại tới ăn. Người anh giả vờ khóc lóc, chim bèn nói:

Ấn một quả, trả cục vàng

May túi ba gang, mang đi mà đựng

Người anh mừng quá, giục vợ may túi không phải 3 gang mà là 12 gang để đựng được nhiều vàng. Hôm sau, Chim Phượng Hoàng đưa người anh đi lấy vàng. Vừa đến nơi, người anh đã vội vàng vơ vàng bỏ vào túi, lại còn giắt thêm vàng đầy người. Chim cố sức bay nhưng đường thì xa mà vàng thì nhiều nên nặng quá. Mấy lần Chim bảo người anh vứt bớt vàng đi cho nhẹ nhưng người anh vẫn khư khư ôm lấy túi vàng. Chim Phượng Hoàng bực tức, nó nghiêng cánh hất người anh tham lam xuống biển cùng với túi vàng của hắn.

Nội dung 45:

Một người cha có ba con trai, cả cơ nghiệp có một cái nhà. Người con nào cũng muốn sau này, khi bố mất, nhà sẽ về mình. Ông bố thì con nào cũng yêu quý, thành ra rất phân vân, không biết tính sao cho các con vừa lòng. Bán nhà đi thì có tiền chia cho chúng, nhưng là của hương hỏa nên ông không muốn bán. Sau, ông nghĩ được một kế, bèn bảo các con:

- Các con hãy đi chu du thiên hạ, thử gan, thử sức một phen. Mỗi đứa học lấy một nghề. Đứa nào giỏi nhất, bố cho cái nhà.

Ba người con lấy làm thích lắm. Người con cả muốn trở thành thợ đóng móng ngựa, người thứ hai muốn làm thợ cạo, còn người em út muốn làm thầy dạy võ. Ba anh em hẹn nhau ngày về, rồi chia tay ra đi.

Cả ba người đều gặp được thầy giỏi, truyền cho biết hết bí quyết nhà nghề. Người đóng móng ngựa khéo lắm nên được làm việc cho nhà vua. Người thợ cạo được sửa tóc cho những nhà quyền quý. Người em út học múa kiếm rất thành thạo.

Đến hẹn, ba anh em trở về nhà. Nhưng chẳng ai biết làm thế nào để thi thố tài nghệ của mình, bèn ngồi bàn với nhau. Đương lúc ấy, chợt có một chú thỏ băng qua cánh đồng. Anh thợ cạo reo lên: "May quá, thật là vừa đúng dịp". Anh liền cầm đĩa xà phòng, đánh bọt, đợi thỏ ta đến gần, anh vừa chạy theo vừa quét xà phòng, cạo râu thỏ mà không hề làm thỏ xảy ra chút nào.

Một lát sau có một cỗ xe ngựa chạy qua như bay. Anh đóng móng ngựa nói: "Bố xem tài con nhé!". Anh liền chạy đuổi theo cỗ xe, tháo bốn móng sắt của con ngựa và thay luôn bốn móng mới trong khi ngựa vẫn phi đều.

Lúc bấy giờ người con út mới nói:

- Thưa bố, bây giờ đến lượt con, bố cho con thử tài.

Vừa lúc ấy trời bắt đầu mưa. Anh ta rút ngay guom múa kín trên đầu, người không dính một giọt nước nào. Trời mưa ngày càng to, anh ta múa càng hăng, áo quần vẫn khô như đứng nơi kín đáo. Người bố ngạc nhiên quá reo lên:

- Con thật là tài nhất!

Hai anh cũng phục người em út lắm và đồng ý với cha. Ba anh em rất mực thương nhau nên ở cùng một nhà, mỗi người làm nghề của mình. Họ làm ăn khéo léo lại tốt bụng, thật thà nên rất đông khách và học trò. Họ sống hoà thuận và vui vẻ với nhau đến suốt đời.

Nội dung 46:

Mùa thu đã qua, mùa đông đã tới. Thỏ mẹ dẫn các con ra vườn và bảo:

- Các con ạ, bây giờ là vụ rau rồi, mẹ sẽ dạy các con trồng củ cải nhé.

Ba anh em Thỏ riu rít trả lời:

- Thưa mẹ, vâng ạ!

Bốn mẹ con quây quần bên luống đất, mẹ bắt đầu giảng:

- Muốn trồng rau, người ta phải làm đất, rồi gieo hạt...

Nhưng mới nghe mẹ nói vậy, Thỏ Út đã nghĩ thầm: “Thế thì mình cũng biết rồi” và không chú ý nghe mẹ nói nữa. Chú ngồi đấy nhưng còn mãi nhìn theo con bướm bướm ngoài vườn nên chẳng biết mẹ còn dặn điều gì nữa.

Mẹ giảng xong, ba anh em bắt đầu làm việc, mỗi người phải trồng một luống rau nho nhỏ. Hai anh của Thỏ Út cặm cuốc đất, đập đất cho nhỏ tơi ra rồi mới gieo hạt, còn Thỏ Út thì chỉ làm qua quýt rồi nhảy đi chơi.

Ít ngày sau, hạt giống nảy mầm. Những cây rau bé li ti hiện ra. Hai luống rau của các anh cây mọc đều, trông như những chiếc khăn màu xanh tươi phủ lên mặt đất, còn luống rau của Thỏ Út thì cây mọc thưa thớt, cây cao, cây thấp. Thế nhưng Thỏ Út vẫn mãi chơi chẳng chịu chăm bón gì cả.

Tới vụ thu hoạch, cây rau nào của các anh lá cũng to, củ cũng to, còn những cây rau của Thỏ Út thì cằn cỗi vì thiếu nước, củ bé tí tẹo. Thỏ Út xấu hổ quá, biết nói sao với mẹ bây giờ?

Thấy vậy, Thỏ mẹ bảo:

- Nếu con chú ý nghe lời mẹ và chăm sóc vườn rau thì rau của con sẽ tươi tốt đúng không?

Sau vụ ấy, Thỏ Út hỏi lại mẹ cách làm đất, trồng rau, vun luống, gieo hạt rồi bắt đầu trồng lại luống rau khác.

Đúng như lời mẹ đã nói: “Phải biết cách trồng và chăm sóc tưới bón”. Lần này, rau của Thỏ Út lớn rất nhanh. Đến vụ thu hoạch, Thỏ Út chở về nhà những cây rau lá xanh non.

Thỏ Út rất vui. Mẹ Thỏ còn vui hơn vì thấy Thỏ Út đã biết chăm chỉ và chịu khó làm việc.

Nội dung 47:

Một chú Đỗ con ngủ khì trong cái chum khô ráo và tối om suốt một năm. Một hôm tỉnh dậy chú thấy mình nằm giữa những hạt đất li ti, xôm xốp. Chợt có tiếng lộp độp bên ngoài.

- Ai đó?

Có tiếng trả lời:

- Cô đây.

Thì ra cô Mưa Xuân đem nước đến cho Đỗ con được tắm mát nhưng chú lại ngủ khì. Có tiếng sáo vi vu trên mặt đất làm chú tỉnh giấc. Chú khẽ cựa mình hỏi:

- Ai đó?

Tiếng thì thầm trả lời chú: “Chị đây mà, chị là Gió Xuân đây. Dậy đi em, mùa xuân đẹp lắm”. Đỗ con lại cựa mình. Chú thấy mình lớn phồng lên làm nứt cả chiếc áo ngoài.

Chị Gió Xuân bay đi. Có những tia nắng ấm áp khẽ lay chú Đỗ con. Đỗ con hỏi:

- Ai đó?

Một giọng nói ồm ồm, âm âm vang lên:

- Bác đây! Bác là Mặt Trời đây, cháu dậy đi thôi, sáng lắm rồi. Các cậu học trò cắp sách tới trường rồi đấy.

Đỗ con rụt rè nói:

- Nhưng mà trên đây lạnh lắm.

Bác Mặt Trời khuyên:

- Cháu cứ vùng dậy đi nào. Bác sẽ sưởi ấm cho cháu, cựa mạnh vào.

Đỗ con vươn vai một cái thật mạnh. Chú trỗi lên khỏi mặt đất. Mặt đất sáng bừng ánh nắng xuân. Đỗ con xoè hai cánh tay nhỏ xíu hướng về phía Mặt Trời ấm áp.

Nội dung 48:

Ngày xưa, có một bạn tên là Tích Chu. Bố mẹ Tích Chu mất sớm, Tích Chu ở với bà. Hàng ngày bà phải làm việc quần quật kiếm tiền nuôi Tích Chu, có thức gì ngon bà cũng dành cho Tích Chu. Ban đêm, khi Tích Chu ngủ thì bà thức quạt. Thấy bà thương Tích Chu, có người bảo:

- Bà ơi! Lòng bà thương Tích Chu cao hơn trời, rộng hơn biển. Lớn lên, Tích Chu sẽ không khi nào quên ơn bà.

Thế nhưng lớn lên, Tích Chu lại chẳng thương bà. Bà thì suốt ngày làm việc vất vả, còn Tích Chu suốt ngày rong chơi. Vì làm việc vất vả, ăn uống lại kham khổ nên bà bị ốm. Bà lên cơn sốt nhưng chẳng ai trông nom. Tích Chu mãi rong chơi với bạn bè, chẳng nghĩ gì đến bà đang ốm. Một buổi trưa, trời nóng nực, cơn sốt lên cao, bà khát nước quá liền gọi:

- Tích Chu ơi, cho bà ngụm nước. Bà khát khô cổ rồi!

Bà gọi một lần, hai lần... rồi ba lần nhưng vẫn không thấy Tích Chu đáp lại. Mãi sau Tích Chu thấy đói mới chạy về nhà kiếm cái ăn. Tích Chu ngạc nhiên hết sức thấy bà biến thành chim và vỗ cánh bay lên trời. Tích Chu hoảng quá kêu lên:

- Bà ơi! Bà đi đâu? Bà ở lại với cháu. Cháu sẽ mang nước cho bà, bà ơi!

- Cúc cu ... cu! Cúc cu ... cu! Chậm mất rồi cháu ạ, bà khát quá không thể chịu nổi phải hóa thành chim để bay đi kiếm nước. Bà đi đây, bà không về nữa đâu!

Nói rồi, chim vỗ cánh bay đi. Tích Chu hoảng quá chạy theo bà, cứ nhắm theo hướng chim bay mà chạy. Cuối cùng Tích Chu gặp chim đang uống nước ở một dòng suối mát.

Tích Chu gọi:

- Bà ơi! Bà trở về với cháu đi. Cháu sẽ đi lấy nước cho bà, cháu sẽ giúp đỡ bà, cháu sẽ không làm bà buồn nữa!

- Cúc cu...cu! Muộn quá rồi cháu ơi! Bà không trở lại được nữa đâu!

Nghe chim nói, Tích Chu òa khóc, Tích Chu thương bà và hối hận. Giữa lúc đó, có một bà tiên hiện ra, bà bảo Tích Chu:

- Nếu cháu muốn bà trở lại thành người thì cháu phải đi lấy nước suối Tiên cho bà cháu uống. Đường lên suối Tiên xa lắm, cháu có đi được không?

- Nghe bà Tiên nói, Tích Chu mừng rỡ vô cùng, vội vàng hỏi đường đến suối Tiên, rồi chẳng một phút chần chừ, Tích Chu hăng hái đi ngay.

Trải qua nhiều ngày đêm lặn lội trên đường, vượt qua rất nhiều nguy hiểm, cuối cùng Tích Chu đã lấy được nước suối mang về cho bà uống. Được uống nước suối Tiên, bà Tích Chu trở lại thành người và về ở với Tích Chu.

Từ đây, Tích Chu hết lòng yêu thương chăm sóc bà.

Nội dung 49:

Tí Xíu là một giọt nước. Quê ở biển cả, họ hàng, anh em nhà chúng đông lắm và ở khắp mọi nơi, ở biển cả, ở ao hồ, ở trên trời, ở cả dưới đất. Một buổi sáng biển lặng, Tí Xíu cùng các bạn đuổi theo các lớp sóng nhấp nhô. Ông Mặt Trời thả ánh sáng vàng rực rỡ xuống biển. Bọn Tí Xíu reo vui trong sóng nhẹ và trong ánh nắng chan hòa.

Chợt có tiếng ông Mặt Trời cất lên:

- Tí Xíu ơi! Cháu có đi với ông không?

Tí Xíu ngẩng nhìn, chú đáp giọng rất khẽ, chỉ có ông Mặt Trời là nghe thấy:

- Đi làm gì ạ?

Ông Mặt Trời cười bảo: “Trên mặt đất thiếu gì việc, chỗ nào chẳng cần”. Tí Xíu vui lắm, nhưng sợ nhớ mình là giọt nước không thể nào theo ông mặt trời được, chú hỏi:

- Cháu nặng lắm làm sao bay lên được?

- Không lo, ông Mặt Trời nói ồm ồm, ông sẽ làm cho cháu biến thành hơi. Nói xong, ông Mặt Trời vén mây, chiếu thật nhiều ánh sáng xuống biển, Tí Xíu rung mình và biến thành hơi. Chú chỉ kịp nói với biển cả:

- Chào mẹ, con đi ! Mẹ chờ con trở về

Tí Xíu từ từ bay lên...

Tí Xíu nhập bọn với các bạn. Lúc đầu, chúng bay là xuống biển rồi chúng hợp thành một đám mây mỏng rồi biển tiến vào đất liền. Gió nhẹ nhàng đưa Tí Xíu lướt qua những dòng sông lấp lánh sáng như bạc. Xế chiều, ông Mặt Trời tỏa những tia nắng chói chang hơn lúc sáng. Không khí oi bức... Bỗng từ đâu một cơn gió lạnh thổi tới. Tí Xíu reo lên:

- Mát quá các bạn ơi! Mát quá!

Tí Xíu và các bạn nhảy nhót, múa lượn vui thích. Nhưng rồi trời mỗi lúc một lạnh, Tí Xíu thấy rét, các bạn của chú cũng thấy rét. Chúng xích lại gần nhau thành một đám mây đông đặc toàn những giọt nước nhỏ li ti. Bọn Tí Xíu không bay cao lên được nữa, chúng sà xuống thấp, thấp dần. Một tia sáng vạch ngang bầu trời, rồi một tiếng sét đinh tai vang lên. Gió thổi mạnh hơn. Bọn Tí Xíu níu lấy nhau thành những giọt nước trong vắt. Chúng thi nhau ào ào tuôn xuống đất ... Con dông bắt đầu.

Nội dung 50:

Hôm thứ hai đầu tuần, cô giáo Hươu Sao nói với cả lớp mẫu giáo lớn:

- Các con sắp được nghỉ hè rồi. Tuần này, ai được phiếu bé ngoan, cô sẽ tặng cho một món quà.

Từ hôm ấy, bé nào cũng cố gắng hát hay hơn, múa dẻo hơn và trật tự hơn khi ngồi trong lớp. Đến ngày thứ bảy, cả lớp mẫu giáo lớn hồi hộp lắm, vì bé nào cũng thích được cô giáo cho quà mà!

Hết giờ ra chơi, trong lúc các bé xếp hàng vào lớp, Cún Đốm bá vai Gấu Xù khiến cho Gấu Xù xô vào Mèo Khoang làm Mèo Khoang ngã nhào, đầu gối bị trầy da thâm tím. Mèo Khoang đau quá liền khóc òa lên. Cô giáo Hươu Sao phải lấy dầu cao xoa bóp vào chỗ đau cho Mèo Khoang.

Giờ sinh hoạt cuối tuần, cô khen cả lớp:

- Tất cả các con đều xứng đáng nhận phiếu bé ngoan và nhận quà của cô.

Rồi cô đi từng bàn phát quà và phát phiếu bé ngoan cho các bé. Nào là những con búp bê, những thú nhồi bông...trông thật ngộ nghĩnh. Lại có bạn được cô tặng cho chiếc bút chì để tập viết hoặc kẹo sô cô la...

Đến lượt Gấu Xù, cô giáo tặng cho Gấu Xù một cái ô tô đồ rất đẹp, nhưng cậu cứ cúi mặt xuống, không đưa tay ra nhận quà. Cô giáo dịu dàng hỏi:

- Gấu Xù làm sao thế?

Gấu Xù nói lý nhí:

- Thưa cô, con không ngoan ạ!

- Con hãy nói cho cô nghe nào!

- Thưa cô, con đã xô vào Mèo Khoang làm bạn ấy bị ngã ạ.

Cô Hươu Sao nhìn Gấu Xù trùu mến rồi nói:

- Đó là lúc xếp hàng, con đi hơi nhanh nên lỡ xô vào bạn. Con không cố ý làm bạn ngã, phải không nào?

- Thưa cô, lỗi tại con ạ. Chính con đã bá vai bạn Gấu Xù ạ! Cún Đốm đứng cạnh áp ứng nói.

Cô Hươu Sao gật đầu:

- Cô hiểu rồi. Lần sau, khi xếp hàng, các con đừng đùa nghịch, xô đẩy nhau.

Còn hôm nay, Gấu Xù và Cún Đốm vẫn được nhận quà và phiếu bé ngoan vì các con đã thật thà, dũng cảm nhận khuyết điểm của mình.

Nói rồi, cô giáo tặng cho mỗi bạn một chiếc ô tô đồ chơi rất đẹp. Chắc hẳn đó là đồ chơi mà cả hai bạn quý nhất trong năm học mẫu giáo này.

Nội dung 51:

Ngày xưa, ở một bản nọ có hai anh em. Người anh thì ham chơi, còn người em thì chăm học, chăm làm. Khi bố mẹ mất, người anh nói với em:

Bây giờ, anh em ta chia nhau số gia tài của bố mẹ. Anh sẽ lấy phần nhà cửa, ruộng đất, còn em sẽ lấy quyền sách này nhé!

Người em đáp:

- Vâng ạ!

Người anh nói tiếp:

- Anh có ruộng đất nên phải giữ đàn trâu để chúng cày bừa. Anh chia cho em con chó và con mèo nhé!

Người em cũng gật đầu đồng ý.

Thế là người em ra chân núi làm nhà ở và vỡ đất hoang thành ruộng để trồng trọt. Tuy phải làm việc vất vả nhưng sáng nào người em cũng vẫn chăm chỉ đọc sách. Tiếng đọc sách của người em làm núi già đã ngủ quên mấy nghìn năm cũng phải tỉnh dậy lắng nghe.

Vì không có trâu bò nên người em phải đem chó và mèo ra kéo cày. Núi già thấy vậy liền bật cười làm tung ra những thỏi vàng óng ánh. Người em thấy lạ bèn chạy lên núi nhặt mấy thỏi. Từ đấy, người em trở nên giàu có.

Người anh vội vàng tìm đến hỏi em. Nghe em kể lại chuyện núi cười bật ra vàng, người anh bảo:

Thôi, bây giờ em lấy phần gia tài của anh, còn chó, mèo và quyền sách thì phần cho anh.

Người em đồng ý đổi cho anh.

Nhưng người anh không chịu đọc sách, chỉ mang chó mèo ra cày. Núi già trông thấy chó và mèo cày ruộng lại bật cười. Chỉ chờ có vậy, người anh vội vàng đem một cái túi to đã may sẵn leo lên núi xúc vàng. Núi già đã lâu không được nghe tiếng đọc sách quen thuộc nữa nên buồn ngủ rũ rượi, bất thần ngậm miệng lại, ngậm luôn cả người anh trong đó.

Còn người em đã dùng số vàng nhặt được dựng lên rất nhiều ngôi trường cho các em nhỏ ở trong vùng đến học.

Nội dung 52:

Ngày xưa, giặc Minh sang xâm lược nước ta, chúng đốt nhà, cướp của, khiến nhân dân ta vô cùng khổ cực.

Thuở ấy, ở nước ta có ông Lê Lợi, thấy giặc Minh sang cướp nước ta, lại giết hại nhân dân ta thì vô cùng căm giận. Ông bèn đứng lên chiêu mộ binh sỹ để đánh đuổi chúng.

Năm ấy, sau một trận đánh lớn, Lê Lợi đem quân về trú tại một làng nhỏ ở ven sông. Nhân lúc rỗi rãi, mấy người lính của Lê Lợi rủ nhau đi đánh cá ở khúc sông sâu. Vừa thả lưới một lúc, họ thấy mặt nước xao động. Đoán là có cá to mắc lưới, họ liền kéo lưới lên thì thấy trong lưới có một thanh gươm chuôi nạm ngọc rất đẹp. Một người lính lên tiếng:

- Không biết thanh gươm quý này là của ai nhỉ?

Người lính vừa dứt lời thì có tiếng nói từ dưới sông vọng lên:

- Thanh gươm đó là của ta. Ta cho Lê Lợi mượn để giết giặc Minh. Các người hãy mang thanh gươm đó về dâng cho Lê Lợi.

- Nghe thấy tiếng nói lạ, mấy người lính sợ hãi nhìn nhau. Người lính lớn tuổi nhất hỏi:

- Nhưng người là ai? Xin cho chúng tôi biết để chúng tôi còn về thưa với chủ tướng Lê Lợi.

Tiếng nói lúc nãy lại từ mặt sông vọng lên, lần này rành rọt hơn:

- Ta là Long Quân. Lưỡi gươm ấy là lưỡi Gươm thần, Ta cho Lê Lợi mượn để giết giặc Minh. Các người hãy mang thanh Gươm đó về dâng cho Lê Lợi.

- Từ khi có thanh Gươm thần, nghĩa quân Lê Lợi càng đánh càng mạnh, giặc Minh thua chạy tơi bời. Nhiều trận, quân giặc chết như ngã rạ.

Về sau giặc Minh sợ quá, cả tướng lẫn quân phải kéo nhau ra xin đầu hàng. Nghĩa quân Lê Lợi đại thắng, Lê Lợi lên ngôi vua, nhân dân ta được sống thanh bình, yên vui.

Một năm sau, nhân ngày trời trong gió mát, Lê Lợi cùng các quan đi thuyền dạo chơi trên hồ Tả Vọng. Khi thuyền nhà vua vừa đến giữa hồ thì bỗng một con Rùa vàng rất to từ dưới nước nhô lên, hướng về phía thuyền nhà vua. Rùa vàng gật đầu ba cái chào vua Lê rồi nói:

- Xin nhà vua trả gươm cho Long Quân!

Thoạt nghe Rùa vàng đòi gươm, Lê Lợi rất ngạc nhiên, nhưng sau nhớ lại thanh Gươm mấy người lính đã dâng cho mình dạo nọ, Lê Lợi hiểu ra. Ông liền rút Gươm đeo bên mình ra khỏi vỏ. Lạ thay, thanh Gươm rời khỏi tay nhà vua, bay vút về phía rùa vàng. Nhanh như cắt, Rùa Vàng há miệng đón lấy thanh Gươm gật đầu chào vua Lê rồi lặn xuống nước.

Từ đó, để tỏ lòng ghi nhớ công ơn của Long Quân đã cho mình mượn Gươm thần để giết giặc, Lê Lợi bèn đổi tên hồ Tả Vọng thành hồ Hoàn Kiếm. Hoàn Kiếm nghĩa là trả lại gươm. Hồ này còn được gọi là Hồ Gươm.

Nội dung 53:

Cách đây từ rất lâu đời, có Lạc Long Quân thuộc dòng dõi Rùa ở dưới biển, sức khỏe lạ kỳ. Lạc Long Quân đã từng trừ các loài thủy quái, hồ tinh hung dữ và dạy cho nhân dân biết làm nhà, cấy cấy. Dân cảm ơn công đức ấy và dựng cho Lạc Long Quân một cung điện lộng lẫy dưới đáy biển.

Một hôm, trong chuyến đi chơi thăm phong cảnh đất nước, Lạc Long Quân gặp nàng Âu Cơ thuộc dòng dõi tiên ở trên trời, đẹp người đẹp nét. Âu Cơ cũng mến phục tài đức của Lạc Long Quân. Thế là hai người kết duyên với nhau làm vợ chồng.

Chẳng bao lâu, Âu Cơ có mang, đẻ ra một bọc có một trăm quả trứng. Bảy ngày sau, cái bọc ấy nở ra một trăm người con trai khoẻ mạnh, khôi ngô và thông minh.

Năm tháng trôi qua, cả nhà sống đầm ấm. Nhưng Lạc Long Quân vẫn nhớ biển, bèn hoá thành Rồng bay lên mây xuôi về phía đông. Âu Cơ và đàn con ở lại. Vợ nhớ chồng, con nhớ bố, họ bèn trèo lên đỉnh núi cao gọi Lạc Long Quân trở về.

Lạc Long Quân lại từ biển lên núi gặp Âu Cơ. Hai người bàn với nhau: “Rồng với tiên là hai dòng dõi quen sống ở hai vùng khác nhau, ta nên chia đôi đàn con, một nửa theo mẹ lên núi, một nửa theo cha xuống biển. Khi nào gặp nguy hiểm thì báo cho nhau biết để cứu giúp nhau, chứ đừng quên nhau”.

Thế là hai người cùng bầy con chia tay nhau. Kẻ lên rừng vỡ hoang trồng lúa. Kẻ xuống biển đánh cá làm ăn. Cuộc sống mỗi ngày một ấm no hạnh phúc. Riêng người con trai cả ở lại đất Phong Châu, được tôn làm vua nước Văn Lang. Đó là vua Hùng thứ nhất. Rồi mười tám đời vua Hùng kế tiếp nhau trị vì, mở mang bờ cõi, dân càng giàu, nước càng mạnh.

Đó là chuyện trăm trứng nở trăm con. Do câu chuyện này mà dân tộc Việt Nam từ miền núi xuống miền xuôi, từ miền Bắc vào miền Nam đều cho mình là “Con Rồng cháu Tiên” cùng được sinh ra từ một bọc trứng.

Nội dung 54:

Ở một khúc sông nọ có một gia đình Cá Sấu trú ngụ. Bên bờ sông có cây dừa cao to, sai trĩu quả, đàn khỉ con thường trèo lên nô đùa. Một hôm, Con Cá Sấu lanh lợi nhất đàn bơi tới bên gốc cây dừa, trò chuyện với lũ Khỉ con: - Này, chú Khỉ con! Có muốn ăn chuối tiêu không?

Khỉ con nghe thấy chuối tiêu khoái quá, vội hỏi:

- Ở đâu? Ở đâu có chuối tiêu?

- Ở bờ sông bên kia, ới chuối tiêu. Toàn là những quả chuối tiêu chín thơm lừng, to bự,...

Khỉ con tụt vội xuống khỏi cây dừa, đứng bên bờ sông, nói giọng buồn rầu:

- Nhưng tôi làm sao qua sông rộng thế này được?

Cá Sấu con nói: - Trèo lên lưng tôi, tôi chở giùm sang sông!

Khỉ con chẳng nghĩ ngợi gì nhảy lên lưng Cá Sấu con để Cá Sấu bơi qua sông. Khi sắp tới giữa dòng sông, Cá Sấu con đột nhiên lặn xuống nước, Khỉ con chìm trong nước phát hoảng kêu lên:

- Cá Sấu nhỏ, mau nổi lên! Anh biết là tôi không biết bơi, chết đuối mất bây giờ!

Cá Sấu con nổi lên bên cạnh Khỉ con, nói:

- Đang cần mi chết đuối mà! Để mẹ ta xơi tim mi!

Khỉ con biết là mình bị mắc lừa Cá Sấu con liền nhanh trí kêu to lên:

- Ồ, thế mà anh chẳng báo sớm! Tim của tôi còn để trên cây dừa mà!

Cá Sấu con tin là vậy, lại chờ Khi con vào bờ để khi con trèo lên cây dừa lấy tim xuống.

Chờ mãi, sốt ruột, Cá Sấu con ngẩng đầu hỏi Khi con:

- Tìm thấy tim của mi chưa, Khi con?

- Uych, uych!...Khi con lấy hết sức mà ném liên tiếp mấy quả dừa vào đầu Cá Sấu con, vừa hét toáng lên:

Quân khôn nạn! Nhận lấy quả dừa này đi! Đó là tim của ta đó!

Nội dung 55:

Có một con Gà Trống đẹp đẽ và Chó Săn là bạn tốt của nó. Một hôm, chúng hẹn nhau cùng đi du ngoạn. Chúng đi hoài đến khi trời tối thì chúng đang ở trong rừng. Gà tìm được một cây to, bèn bay lên đậu trên cành cây mà ngủ, Còn Chó Săn thì sao? Nó cũng tìm được một hốc cây ngay sát mặt đất, chui vào đó mà ngủ say tít.

Đêm qua đi rất nhanh. Đàng đông đã hùng lên như vẩy cá. Gà trống tỉnh giấc và như thường lệ, cất tiếng gáy vang:

- Ò ó o, Ò ó o,...

Cáo vừa hay đi ngang qua đó, ghéch đầu lên nhìn Gà trống, nghĩ ngợi: “Ái dà, một bữa chén tuyệt vời đây!”. Nhưng Cáo không biết trèo cây, chẳng thể bắt Gà trống. Cáo nghĩ ngay ra một mẹo. Thế là nó bảo Gà trống:

- Ông Gà tôn kính! Tiếng gáy của ông quá hay khiến kẻ khác phải mê say. Mỗi ngày ông đều dậy sớm nhất để gọi mọi người tỉnh giấc bắt đầu một ngày lao động, học hành. Ông thật có ích cho mọi người. Hãy xuống khỏi cành cao đi, hãy xuống đây hát cho chúng tôi một bài nữa để ai chưa tỉnh ngủ thì cũng phải dậy đi nào!

Gà trống đâu có ngốc. Nó đã nhìn thấu được kế hiểm của Cáo. Nó muốn đánh thức Chó săn dậy, nhưng Chó săn ngủ say quá, không nghe được tiếng gáy gọi của nó. “Phải làm sao đây?” – nghĩ ngợi một lát, Gà trống bảo Cáo:

- Anh Cáo ơi, tôi rất muốn xuống cùng anh, nhưng cái cây cao quá. Thế này nhé, ở trong hốc cây sát mặt đất có cái thang đấy. Anh lấy nó ra, bắc lên đây là tôi xuống được ngay thôi mà!

Cáo vội tới hốc cây đó, nhưng trong đó còn tối mò mò, chẳng sao nhìn thấy gì cả. Nó thò cẳng vào trong hốc cây khua khoắng... Nó sờ thấy thứ gì nho nhỏ, dài dài, bèn cố sức lôi ra. Chó săn đang ngủ say sưa, bỗng bị kéo đuôi, tỉnh giấc, mở mắt ra nhìn:

- Gớm thật, hoá ra Cáo đang quấy rối!

Nó chồm lên, ngoạm đúng cái đuôi xù xù của Cáo. Cáo cố gắng giằng ra và bỏ trốn. Gà trống thật thông minh. Nó đã dùng mưu trí của mình khiến Cáo giao hoạt phải một phen suýt chết.

Nội dung 56:

Trong khu rừng nọ có một chú Hươu Sao với thân hình mảnh mai thật dễ thương. Hươu Sao tự hào về dáng vẻ của chú lắm. Một hôm, Hươu Sao đến bên bờ suối uống nước.

Nước trong veo làm bóng nó hiện rõ dưới lòng suối. Hươu cứ ngắm nghía mãi, ngắm nghía mãi đôi sừng của mình và thầm nghĩ:

- Ôi, đôi sừng của mình mới đẹp làm sao!

Chợt nhìn xuống hai cặp chân gầy guộc, khẳng khiu, Hươu ta nhăn mặt, lẩm bẩm:

- Sao mà chúng xấu xí đến thế! Hai cái chân đã nhỏ lại còn dài nữa chứ!

Rời bờ suối, Hươu Sao tha thần dạo bước trên cánh đồng và cứ băn khoăn suy nghĩ:

- Chân mình xấu quá! Có thể chúng sẽ làm hỏng danh tiếng của mình mất!

Bất chợt một con Sư Tử xuất hiện trước mặt Hươu. Sợ quá, Hươu Sao vội ba chân bốn cẳng phóng chạy. Sư Tử rượt đuổi theo phía sau. Nhưng đôi chân gầy guộc và dài nghêu đã giúp Hươu Sao chạy nhanh như bay khiến Sư Tử cứ lùi xa dần, xa dần... Mải chạy, không để ý nên Hươu vướng phải một lùm cây rậm rạp. Thế là đôi sừng đẹp mà nó hằng yêu quý bị cành cây và dây rừng níu chặt lại. Sư Tử thì mỗi lúc một chạy tới gần. Hươu Sao cuống cuống sợ hãi và vùng vẫy thật mạnh. May quá, Hươu cũng chui được ra khỏi lùm cây và chạy thoát! Nhưng một nhánh của chiếc sừng đẹp để mà nó từng hãnh diện đã bị gãy khiến nó rất đau.

Khi đã chạy như bay tới một chỗ an toàn, Hươu Sao mới dám dừng lại. Lúc bình tĩnh lại, Hươu Sao đã thấm thía nghĩ thầm:

- Ôi, cái mình nghĩ sẽ hại mình thì lại cứu sống mình còn cái mà mình vô cùng cung chiều thì lại suýt làm mình mất mạng!

Các bạn thấy Hươu Sao nghĩ có đúng không?

Nội dung 57:

Trong khu rừng nọ có một chú Thỏ con rất dễ thương. Thỏ con yêu mùa xuân lắm bởi mùa xuân luôn làm cho vườn hoa của chú rực rỡ sắc màu. Nhưng mùa xuân thường không ở lại được lâu.

Vì thế Thỏ con rất buồn mỗi khi thấy mùa xuân đi qua. Ngay sau mùa xuân là mùa hè với cái nắng gay gắt khiến các bông hoa trong vườn của Thỏ con không thể nở được. Khi đi dạo trong vườn, Thỏ con thường nghe các loài hoa than thở:

- Nóng quá bạn Thỏ ơi! Có cách nào giúp chúng tôi không?

Nhìn các loài hoa khổ sở một nhồi vì nắng, Thỏ con thương lắm. Nhưng biết làm sao bây giờ?

Một hôm, Thỏ con quyết định đi tìm Thần Mưa để cứu. Nghe nói, Thần Mưa thường núp sau các đám mây đen trên đỉnh núi cao. Đường đi thật gian nan nhưng Thỏ con không nản chí. Thế rồi, Thỏ con leo lên được đỉnh núi cao nơi ở của Thần Mưa. Ngược nhìn những đám mây đen, lúc đầu Thỏ con cũng thấy sợ sợ vì chúng có vẻ hung dữ quá. Nhưng hình ảnh về những nụ hoa đang cố nhú ra mà không được vì nắng đã khiến Thỏ con can đảm hẳn lên.

- Xin Thần Mưa hãy tưới mát cho các loài hoa trong vườn được khoe sắc! – Thỏ con hít một hơi dài rồi nói thật lớn.

- Chào Thỏ con! Cháu thật can đảm và đáng yêu. Hãy về với các loài hoa trong vườn của cháu đi! Ta sẽ làm mưa ngay thôi! – Thần Mưa ôn tồn nhận lời.

- Xin cảm ơn Thần Mưa!

Nói rồi, Thỏ con phóng một mạch về nhà. Vừa tới cổng khu vườn, thì trời đã đổ mưa. Những giọt nước mưa mùa hè đang tắm mát cho những nụ hoa. Và rồi một điều kỳ diệu đang dần hiện ra trước mắt Thỏ con: những cánh hoa mỏng manh, rực rỡ đang xòe ra, rung rinh vẫy chào chú.

Thỏ con vô cùng sung sướng reo lên: “Ôi, mùa xuân, mùa xuân đã lại về rồi!”.

Nội dung 58:

Trên đường, hai chú Gà con tìm được một mẩu bánh mì. Chúng thích thú vô cùng và bắt đầu dùng cái mỏ xinh xinh mổ vào miếng mồi ngon. Một chú Vịt con chơi gần đấy nhìn thấy và chạy lại, xin Gà con cùng được ăn.

- Nào cùng ăn với chúng tớ đi! Gà Lông Vàng mời bạn.

- Anh còn muốn gọi ai nữa đây? Gà Lông Đen gắt: Mẩu bánh mì này cho chúng ta cũng không đủ nữa là còn gọi thêm nó.

- Đủ thôi! Gà Lông Vàng an ủi em.

Thế là cả hai chú Gà và chú Vịt chia nhau ăn hết mẩu bánh mì. Ăn xong hai chú Gà con vẫy đôi cánh tí xiu của mình chạy về chỗ mẹ.

- Mẹ ơi! Gà Lông Đen hét tướng lên. Vịt con vừa ăn bánh mì với chúng con. Mẹ hãy nói đi, con chia cho Vịt ăn cùng có được không?

- Thế là rất đúng con ạ!

- Con cho Vịt ăn mới ngon lành làm sao! Gà Lông Đen vẫn liên tục khoe khoang.

- Có gì đáng nói đâu, Gà Lông Vàng ngắt lời em, chúng ta đã cùng ăn sáng thế thôi mà.

Gà mẹ nhìn các con và nói:

- Nhường cho bạn là điều tốt. Nhưng ai không khoe điều đó còn tốt hơn.

Nội dung 59:

Ngày xưa ngày xưa, ở một gia đình kia có ba anh em trai. Một hôm, người cha gọi ba con lại bảo:

- Các con, cha mẹ tuy chưa già nhưng cũng không thể sống mãi mà nuôi các con. Vậy, kể từ ngày mai, cha muốn các con hãy tự lo liệu lấy. Cũng ngày này sang năm, mỗi con sẽ mang đến cho cha mẹ một món quà mà mình cho là quý nhất. Ba anh em vâng lời và hăng hái ra đi. Một năm sau, họ trở về.

Người em út dâng cha mẹ một cái hộp bằng vàng trong đựng rất nhiều ngọc ngà, châu báu. Người thứ hai chở về một xe toàn những thức ăn quý. Nào chim rừng, cá biển, bánh trái thơm ngon, xưa nay không mấy ai có. Còn người anh cả khoác về một cái tay nải nặng, không ai biết ở trong có

những thứ gì... Cái hộp vàng của người em út được mở ra cho mọi người xem, ai nấy đều trầm trồ khen đẹp. Được một lúc, người em đành phải cất chiếc hộp đi, vì ai cũng đói bụng, chả nhẽ cứ ngồi ngắm chiếc hộp mãi.

Người em thứ hai mang quà bánh, thức ngon vật lạ mời cha mẹ và mọi người cùng ăn. Ai cũng khen ngon, ăn xong, mọi người đoán chỉ độ mười hôm, thức ăn rồi sẽ hết.

Sau bữa cơm, ai cũng muốn xem món quà của người anh cả. Nhưng anh không vội mở ra. Anh ngồi kể chuyện cho mọi người nghe. Anh nói những điều xưa nay chưa mấy ai biết. Tại sao trời lại mưa, tại sao lúa trồng một gốc lại cho ra mấy trăm hạt thóc. Anh còn nói là đã học được cách gieo trồng, chăm bón giống lúa đó. Chuyện anh kể hay quá, thú vị quá, khiến người nọ truyền người kia, cả xóm cùng đến nghe. Cuối cùng người cha hỏi:

- Thế lâu nay con đi đâu, làm gì?

Người con cả ngoan ngoãn trả lời:

- Thưa cha, con đi tìm thầy để học những điều hay, lẽ phải và đem áp dụng vào công việc làm ăn hàng ngày.

Nói rồi, anh xin phép mở tay nải. Mọi người sững sốt và ngơ ngác nhìn. Sách, toàn là sách! Người cha sung sướng khen:

- Con đã làm đúng. Người ta ai cũng cần phải học. Đừng vội lo tới chuyện ăn chơi. Quà con mang về đúng là món quà quý nhất.

Nội dung 60:

Một hôm, con Dê cái già bị lạc đàn. Càng về chiều, trời càng tối dần. Dê lo lắng. Nó phải nhanh chóng tìm đường về làng. Khi nhận ra rằng, không thể tìm được đường về trong đêm, Dê quyết định ở lại. Dê thấy một cái hang ở ngay cạnh quả đồi, bèn quyết định vào trong đó. Nó bước vào hang gặp ngay Sư Tử dữ tợn đang sống ở đây.

Dê không thể chạy cũng không địch lại được với Sư Tử. Đột nhiên Dê nghĩ ra một cách, nó đi thẳng vào hang của Sư Tử. Sư Tử không thể tin vào mắt mình. Từ trước đến giờ không một con vật nào dám cả gan vào hang của nó. Nó quan sát Dê một lúc, rồi hỏi: Mi là ai và tại sao vào đây?

Dê nhanh nhẹn đáp: Ta là bà chúa Dê Rừng. Ta đã thề là sẽ chén hết năm mươi con Báo, hai mươi con Voi và mười con Sư Tử. Nay ta vào tìm ngươi để làm trọn lời thề đây.

Nghe Dê nói vậy, Sư Tử khiếp quá. Nó nói: Ngài đề ta đi gọi thêm chín con Sư Tử nữa cho ngài nhé! Dê bằng lòng và Sư Tử chạy nhanh ra khỏi hang.

Đi được một quãng, Sư Tử gặp một con Chó rừng. Chó rừng hỏi Sư Tử:

- Nay, chúa tể rừng xanh, ông đang đi đâu vậy?

Sư Tử trả lời:

- Vừa rồi có một con trông rất giống con Dê đã tới hang của ta, nhưng con vật này ăn cả Sư Tử. Ta chạy trốn để thoát thân.

Chó rừng láu cá mỉm cười và nói rằng:

- Chúng ta hãy đi vào hang và cùng nhau làm một bữa no nê!

Khi nhìn thấy Sư Tử và Chó rừng đi về phía hang, Dê khiếp đảm nhưng không mất tinh thần, nó chế nhạo Chó rừng:

- Ô, con Chó rừng vô tích sự kia! Ta bảo người mang cho ta mười con Sư Tử mà người mang cho ta mỗi một con. Đứng yên đây! Ta sẽ trừng phạt người vì không vâng lời.

Nghe vậy, Sư Tử nghĩ rằng Chó rừng đã lừa mình. Nó nhảy đến vỗ Chó rừng và xé Chó rừng ra từng mảnh. Sau đó, Sư Tử cắm đầu cắm cổ chạy mất.

Đêm đó, Dê ngủ rất ngon. Lòng dũng cảm và trí thông minh đã cứu sống nó. Còn Sư Tử ngốc nghếch thì phải lang thang suốt đêm trong rừng.

Nội dung 61:

Quạ và Cáo kết bạn với nhau. Một hôm, Quạ đi kiếm thức ăn cho lũ Quạ con thì nhân lúc đó Cáo ăn sạch tất cả Quạ con.

Quạ trở về tỏ đau đớn lắm, nhưng biết mình không đánh nổi Cáo, cố kìm nổi thù hận trong lòng, tự hện sẽ tìm dịp báo thù.

Hôm đó, Quạ nhìn thấy người thợ săn đặt bẫy, bèn nảy ra một kế. Nó đi tìm Cáo và nói:

- Chà, anh bạn ơi! Tôi vừa tìm thấy một miếng thịt to ở đằng kia! Tôi ăn hoài mà chẳng hết, còn lại khá nhiều. Anh có muốn ăn không?

- Không nên tới chỗ đó, nguy hiểm lắm!

- Có gì mà nguy hiểm! Anh không tin thì tôi cùng đi với anh tới đó. Anh hãy nhìn tôi ăn trước thì anh sẽ chẳng có gì phải sợ hãi cả!

Cáo mừng lắm đi theo Quạ.

Gần tới nơi đặt bẫy của thợ săn. Quạ vọt lên trước, giả bộ ăn mấy miếng thịt rồi bay lại, nói với Cáo:

- Anh thấy rõ chưa nào? Chẳng hề có việc gì cả!

Cáo chẳng hoài nghi gì nữa, chạy vội tới quắp miếng thịt. Cáo vừa đụng vào miếng thịt thì bẫy sập lại, chẹn cứng cổ nó. Cáo đau đớn tới nỗi mắt ra, dựng đứng cả đuôi lên!

Khi đó, Quạ mới thông thả nói dần từng chữ:

- Mi là quân khôn kiếp! Ta xem mi là bạn bè mà mi đang tâm ăn thịt hết các con của ta. Hôm nay, xem như ta đã báo được thù hận! Mi có giẫy giụa cũng vô ích thôi! Chờ đây! Xem người thợ săn đối đãi thế nào với mi!

Một lúc sau, người thợ săn tới, đập chết Cáo, rồi vác nó đi...

Nội dung 62:

Có hai anh chàng nọ là bạn thân với nhau, một anh chàng béo, còn anh kia thì gầy. Họ cùng nhau đi tản bộ, ngắm cảnh sơn thủy hữu tình, trò chuyện vui vẻ.

Đột nhiên có một con Gấu rất to từ một bụi cây lớn xô ra, lao tới chỗ bọn họ. Họ cuống lên, vừa chạy vừa kêu cứu:

- Cứu mạng! Cứu chúng tôi với!

Anh Gầy liền chạy đến một cây cao gần đấy để leo lên lánh nạn. Do quá nặng nề, anh chàng Béo không leo lên cây được. Thấy con gấu sắp lao đến chỗ mình, anh chàng Béo cầu cứu bạn:

- Làm ơn kéo tôi lên với!

Nhưng anh chàng Gầy lắc đầu nói:

- Không được đâu, anh nặng lắm, tôi không kéo nổi đâu!

Nói xong, anh chàng Gầy leo tuốt lên cao để mặc bạn mình.

Thấy con Gấu tiến sát gần mình, anh chàng Béo liền nằm xuống đất nín thở giả vờ chết. Gấu tiến đến anh chàng Béo nhưng thấy anh này nằm bất động. Con gấu bỏ đi, anh chàng Béo bèn nhồm dậy nghĩ:

- Thì ra Gấu không ăn thịt người chết, mình liều giả chết, may sao lại thoát nạn.

Thấy Gấu đã bỏ đi xa, anh chàng Gầy liền leo xuống cây, chạy lại gần bạn mình, ra vẻ mừng rỡ hỏi:

- Anh có sao không? May quá, anh không bị Gấu ăn thịt. Mà vừa rồi Gấu nói với anh điều gì thế?

Anh chàng Béo mỉm cười đáp:

Con gấu nói rằng: "Kẻ nào khi gặp gian nguy chỉ biết lo cho thân mình, không thêm chú ý tới sống chết của người khác thì không thể xem là bạn được!"

Nói rồi, anh chàng Béo bỏ đi, để cho anh chàng Gầy đứng đó im lặng vì xấu hổ.

Nội dung 63:

Một hôm, Mèo Rừng đi kiếm ăn, tóm được một con gà, nhưng trời đã tối mà đường về lại xa, nên ghé vào nhà bạn Gấu xin nán lại một đêm.

Nửa đêm, Mèo Rừng len lén dậy ăn gà, sau đó đem lông gà giấu đi chỗ khác.

Sáng hôm sau, Mèo Rừng dậy, chào Gấu, rồi giả bộ đi lấy gà để mang đi. Đương nhiên là chẳng thấy gà, Mèo Rừng khóc toáng lên, đòi Gấu phải đền gà cho nó. Gấu nghĩ: "Mất gà của bạn bè ở ngay nhà mình thì mình phải có trách nhiệm!" Thế là Gấu đền cho Mèo Rừng một con gà của nhà mình.

Ngày thứ hai, Mèo Rừng lại quắp một con gà tới nhà Gấu. Nó nói bị lạc đường, khẩn cầu Gấu cho ngủ lại qua đêm. Lúc đầu, Gấu không bằng lòng nhưng Mèo Rừng nỉ nèo, xin xỏ hoài, Gấu đành nể lời, bằng lòng cho nó ngủ lại.

Đến nửa đêm, Mèo Rừng lại len lén ăn thịt gà, đem lông gà giấu ra nơi khác.

Trời sáng, Mèo lại chào Gấu, lại đi tìm gà và lại khóc toáng lên bắt đền Gấu vì không thấy gà đâu. Gấu chỉ còn cách lại đền cho Mèo Rừng một con gà của mình. Nhưng lần này thì Gấu sinh nghi, cảm thấy không thể tin Mèo Rừng.

Ngày thứ ba, Mèo Rừng mang gà tới nhà Gấu xin cho ở lại qua đêm. Gấu đồng ý liền. Nửa đêm, Gấu rón rén tới bên cửa sổ, nhìn rõ mười mười Mèo Rừng đang nhòm nhào ăn vôi, ăn vàng con gà. Gấu làm như chẳng biết gì, trở lại giường ngủ tiếp.

Trời sáng, Mèo Rừng tới chào Gấu ra đi, tiếp đến lại như hai lần trước, khóc tướng lên vì không tìm thấy gà và đòi Gấu phải đền.

Gấu bảo:

- Được thôi! Anh vào trong nhà trong mà chọn lấy gà đi!

Mèo hí hửng, vôi vào phòng trong chọn con gà béo nhất. Gấu đi sát phía sau, đóng ngay cửa lại, tóm lấy Mèo Rừng, nói:

- Ta đền gà cho mi nhé!

Nói rồi, Gấu nện cho Mèo Rừng một trận tơi bời, sau đó ném ra ngoài cửa sổ.

Nội dung 64:

Mặt trời sắp khuất núi. Người chăn cừu lừa đàn cừu về chuồng. Trên đường về, có một con Cừu non ngang bướng len lén rời khỏi đàn, chạy tới một bãi cỏ để vật cỏ non.

Bỗng nhiên, một con Sói Xám to bự xông ra bắt Cừu non, Cừu non làm sao mà chạy thoát!

Sói đang định ngoạm Cừu non thì Cừu non nhanh trí hỏi nó:

- Ngài Sói ơi, ngài ăn thịt tôi kiểu này thì...thật là chưa biết ăn thịt Cừu! Ăn sống nuốt tươi thì thịt Cừu vừa chua vừa đắng!

Sói ngạc nhiên hỏi:

- Nhóc con! Ta làm quái gì mà lo mi chạy mất! Thì để mi nói xem phải ăn thịt Cừu thế nào mới ngon, hử? Cừu non vỗ vỗ vào bụng, nói:

- Tôi vừa ăn nhiều cỏ xanh. Cỏ non chưa biến được thành thịt. Ông để tôi nhảy múa, vung chân vung tay cho tiêu hoá nhanh cỏ thành thịt. Như vậy có phải ăn càng ngon không? Có đúng không nào?

Sói gật đầu:

- Có lý đấy! Mi nhảy đi!

Cừu non tháo chiếc chuông đeo ở cổ ra đưa cho Sói và nói:

- Ông lắc chuông đánh nhịp cho tôi nhảy đi nào!

- Sói lắc chuông kêu “leng keng, leng keng...”. Cừu non vừa nhảy múa, vừa giục toáng lên:

- Lắc mạnh, lắc mạnh lên nữa nào!

Sói khoái chí, lấy hết sức mà lắc chiếc chuông.

Tiếng chuông theo gió truyền đi rất xa. Người chăn cừu nghe tiếng chuông, nhận ra tiếng chuông của Cừu non. Thế là ông ta thả đàn chó chăn cừu lao tới cứu Cừu non.

Sói Xám thấy nguy, quăng chuông mà chạy trốn.

Thế là Cừ non được giải cứu. Song, nó cũng hiểu ra: “Lần sau, không bao giờ được rời đàn, chạy lung tung một mình nữa”.

Nội dung 65:

Hôm ấy, một con Cọp từ trong rừng sâu đi ra, thấy một bác nông dân bé nhỏ cùng một con Trâu đang cày dưới ruộng. Trâu thì cặm cũi đi từng bước rất nặng nề, lâu lâu lại bị bác nông dân quát một roi vào mông thế mà Trâu vẫn nhẫn nại kéo cày.... Cọp lấy làm lạ. Đến trưa, Trâu được mở cày thả ra nghỉ ngơi gặm cỏ, Cọp liền đi lại gần Trâu hỏi nhỏ:

- Này, trông anh khỏe thế, sao anh lại để cho người đánh đập khổ sở như vậy?

Trâu trả lời khẽ vào tai Cọp:

- Người tuy nhỏ, nhưng người có trí khôn, anh ạ! Cọp không hiểu, tò mò hỏi:

- Trí khôn là cái gì? Nó như thế nào?

Trâu không biết giải thích ra sao, đành trả lời qua quýt:

- Trí khôn là trí khôn, chứ còn là cái gì nữa? Muốn biết rõ thì hỏi người ấy!

Cọp thông thả bước lại chỗ bác nông dân và hỏi:

- Trí khôn của anh đâu, cho tôi xem một tí có được không?

Bác nông dân suy nghĩ một lát rồi nói:

- Trí khôn tôi để ở nhà. Để tôi về lấy cho anh xem. Anh có cần, tôi sẽ cho anh một ít. Cọp nghe nói, mừng lắm. Bác nông dân toan đi, lại làm như sức nhớ ra điều gì bèn nói:

- Nhưng mà tôi đi khỏi, lỡ anh ăn mất trâu của tôi thì sao?

Cọp đang băn khoăn chưa biết trả lời thế nào thì bác nông dân đã nói tiếp:

- Hay là anh chịu khó để tôi buộc tạm vào gốc cây này cho tôi được yên tâm.

Cọp ưng thuận, bác nông dân bèn lấy dây thừng trói cọp thật chặt vào một gốc cây. Xong bác lấy rơm chát chung quanh Cọp, châm lửa đốt và quát:

- Trí khôn của ta đây! Trí khôn của ta đây!

Trâu thấy vậy thích quá, bò lẩn ra mà cười, không may hàm trên va vào đá, răng gãy không còn chiếc nào. Mãi sau dây thừng cháy đứt, Cọp mới vùng dậy ba chân bốn cẳng chạy thẳng vào rừng không dám ngoái nhìn lại.

Từ đó, cọp sinh ra con nào trên mình cũng có những vằn đen dài, vốn là dấu tích những vết cháy, còn trâu thì chẳng con nào có răng ở hàm trên cả.

Nội dung 66:

Ngày xưa, ngày xưa đất đai ở trong rừng đều bị loài quỷ chiếm hết. Một hôm, có người nông dân vào rừng để trồng củ cải. Anh đang cuốc đất thì có một con Quỷ chạy lại và quát:

- Anh kia, ai cho anh vào rừng của ta? Muốn chết hả?

Người nông dân bình tĩnh nói:

- Quý ơi, đừng ăn thịt tôi, Quý để tôi gieo cải. Cây lớn lên, tôi chỉ lấy gốc thôi còn ngọn thì xin nhường cho Quý đây.

Thấy không phải làm gì mà lại được ăn, Quý bằng lòng ngay, bèn nói:

- Thế cũng được, nhưng phải giữ đúng lời hứa đấy. Nếu không đừng có hòng vào rừng này nữa.

Đến khi củ cải lớn, người nông dân lấy củ, để lại ngọn cho Quý. Quý ăn thấy đắng, tức lắm nhưng không làm gì được.

Sang mùa năm sau, người nông dân lại vào rừng tiếp tục trồng cây. Quý lại đến đòi chia. Người nông dân hỏi:

- Thế lần này Quý định lấy gốc hay lấy ngọn?

Bực tức vì lần trước đã không ăn được rồi, nên lần này Quý lại đòi lấy gốc. Nghe vậy, người nông dân toàn trồng lúa thôi. Lúa chín vàng, anh ta gặt lấy ngọn gánh về, để gốc lại cho Quý.

Gốc rạ không ăn được, Quý tức giận sùi bọt mép, đòi mùa sau ăn cả ngọn lẫn gốc. Quý nghĩ: Người trồng gì đi nữa, thu hoạch lần này cũng đều về ta cả.

Thế nhưng không chịu thua Quý, người nông dân trồng ngô. Bắp ngô rất to, mỗi cây có đến hai, ba bắp. Đến mùa, anh mang quang gánh, hái bắp trả ngô và gánh về nhà, để lại cả ngọn lẫn gốc cho Quý.

Nhìn những thân cây ngô khô đét, không ăn được, Quý đành hậm hực chạy về rừng mà không làm gì được người nông dân cả.

Thế là cả ba lần, nhờ trí thông minh, người nông dân đã thắng được con Quý tham lam và ngu xuẩn.

Nội dung 67:

Trên đường, chẳng biết ai đánh rơi một tảng thịt ngon. Hai con Chó đang chơi trên bãi cỏ ven đường bỗng phát hiện ra tảng thịt và gần như cùng chồm tới, mỗi con cắn giữ một phía của tảng thịt, cố kéo về phía mình. Cả hai con Chó, không con nào chịu nhường con nào.

- Gâu gâu, bạn thả ra, tảng thịt này là của tôi!

- Nực cười! Rõ là tôi phát hiện trước, tảng thịt này phải là của tôi!

Đúng lúc đó, một con Cáo đi ngang qua, nhìn thấy hai con Chó đang giằng co miếng thịt. Nó nghĩ ngay cách để đoạt được tảng thịt đó, thế là nó bước tới, hỏi:

- Đây, các chú nhóc cãi nhau gì vậy? Hai con Chó vội trấn tĩnh. Nghe xong, Cáo nói:

- Thế thì dễ giải quyết. Để tôi giúp chia phần thành hai tảng thịt to nhỏ bằng nhau. Hai chú, mỗi chú được một phần, được không nào?

- Được vậy thì tuyệt lắm! – Hai con Chó đều cảm kích.

Cáo liền bẻ cành cây làm thành chiếc cân, dùng hai chiếc lá to làm đĩa cân. Sau đó, nó cầm lấy tảng thịt, cố ý chia thành hai miếng to nhỏ không bằng nhau, đặt từng miếng lên bàn cân:

- Ô, không được rồi! Có lẽ miếng bên phải nặng hơn. Thế nào cũng lại cãi nhau to! Cáo xé một mẩu ở miếng bên phải, bỏ luôn vào mồm nó, nuốt luôn. Nó lại đặt miếng thịt đó lên cân và lại thốt lên:

- Ô, lần này thì miếng bên trái nặng quá!

Cáo lại đưa miếng thịt ở bên trái lên miệng ngoạm lấy một miếng to...

Cứ như vậy, lúc thì Cáo ngoạm miếng thịt ở bên phải, lúc thì ngoạm miếng thịt ở bên trái, hai miếng thịt cứ nhỏ dần, nhỏ dần... Cuối cùng, cả hai miếng thịt nằm ở hai đĩa cân đều... biến vào bụng Cáo!

Cáo nói trước khi bỏ đi: Ôi! Thịt ngon quá! Lần sau nhặt được tảng thịt nào thì cứ nhờ tôi giải quyết, đỡ phải cãi nhau.

Mãi lúc này, hai con Chó ngốc ngếch mới biết là bị mắc lừa. Chúng thất vọng nhìn nhau nghĩ: Nếu biết thế này, đừng tranh giành nhau mà chia đều thì có phải tốt không!

Nội dung 68:

Có một người đốn củi ngày ngày vào rừng kiếm củi. Một hôm, chặt củi hoài, mồ hôi tứa ra đầy người, thấy đói bụng, anh lầm bầm nói:

- Nghỉ một lát, ăn trưa đã!

Anh ta giắt chiếc rìu sắt vào ngang lưng, ra rửa tay ở ven suối, định vốc ít nước uống thì đâu ngờ chiếc rìu tuột rơi xuống dòng suối.

- Nguy quá! Không có rìu thì không thể đốn củi, không có tiền. Không có tiền thì không thể mua thuốc trị bệnh cho mẹ già!

Người đốn củi càng nghĩ càng cuống lên lo lắng, đến nỗi bật lên tiếng khóc.

Bỗng nhiên, nước trong suối nổi bọt lên cao rồi một ông Tiên xuất hiện giữa đóa hoa nước rực rỡ sắc màu hỏi:

- Chàng trai, vì sao con khóc? Người đốn củi lau nước mắt, kể cho ông Tiên nghe việc vừa xảy ra, ông Tiên mỉm cười, nói:

- Cháu là người tốt! Chớ khóc, để ta giúp cháu lấy chiếc rìu lên!

Nói xong, ông Tiên lặn xuống suối, chẳng thấy tăm hơi đâu nữa. Lát sau, thấy ông Tiên trồi lên, tay cầm chiếc rìu vàng chói và hỏi:

- Đây là chiếc rìu của cháu, phải không?

Người đốn củi lắc đầu nói: - Đây không phải là chiếc rìu của cháu ạ!

Ông Tiên mỉm cười, gật đầu rồi lặn xuống suối. Không lâu sau, ông Tiên trồi lên, tay cầm chiếc rìu bạc và bảo:

- Đây là chiếc rìu của cháu, cháu hãy cầm lấy đi nào!

Người đốn củi nhìn chiếc rìu bạc, lắc đầu: - Đó không phải là chiếc rìu của cháu ạ!

Ông Tiên vỗ vào vai người đốn củi rồi lại lặn xuống suối. Lát sau, ông trồi lên, đi lên bờ, tay cầm chiếc rìu sắt. Người đốn củi nhìn, rồi lập tức nhận chiếc rìu sắt, mỉm cười nói:

- Cháu đánh rơi chính chiếc rìu này ạ! Cảm tạ ông rất nhiều!

Ông Tiên liền đưa cho anh cả chiếc rìu vàng và chiếc rìu bạc:

- Cháu là chàng trai thành thực, hiếu thuận. Hai chiếc rìu này ông tặng cả cho cháu đây! Nói xong, ông Tiên biến mất.

Nội dung 69:

Chuyện xảy ra ở một triều đại xưa lắm.

Một hôm, nhân lúc cao hứng, Vua gọi các con ra hỏi:

- Các con hãy cho ta biết các con yêu quý ta như thế nào?

Các hoàng tử, công chúa, người thì nói quý vua cha như vàng bạc châu báu, người thì ví lòng yêu cha như núi cao, biển rộng. Nghe vậy, Vua rất hài lòng.

Tới lượt mình, công chúa út nói:

- Thưa Vua Cha, con yêu quý Vua Cha như... muối ạ!

- Sao?

Vua giật giọng hỏi lại.

- Thưa Vua cha, con yêu quý Vua cha như muối.

Vua giận điên người, cho là Công Chúa út khinh thị, đã ví lòng yêu quý mình bằng hạt muối bé nhỏ, nhà nào cũng để ở xó bếp, bèn sai đầy Công Chúa út ra một hòn đảo rất xa.

Năm đó, mưa liên miên, muối cũng chẳng làm ra được là bao. Bà con trăm họ thiếu muối mà ròi rã, không nhắc nổi cày, bừa. Đã có người thiệt mạng vì cơ thể thiếu quá nhiều muối! Muối! Muối!... Đâu đâu cũng nhao lên đòi muối!

Cùng dịp đó, ông Vua này được Vua nước bên cạnh mời sang chơi. Ngỡ vị khách không thích ăn muối (vì đã để cho dân nước mình thiếu muối) nên Vua nước láng giềng dặn người nấu ăn chỉ tra ngọt hay để nhạt các món ăn. Ông Vua bị đói muối không chịu nổi, phải trở về.

Bất giác nhớ tới lời bộc bạch của Công Chúa út khi xưa, lại nghe ở đảo xa, Công Chúa út khuyên dân gắng sức làm muối, ông Vua hối hận, cho một đoàn thuyền ra đón Công chúa út về.

Công Chúa út trở về kinh thành cùng đoàn thuyền chở nặng muối, giữa tiếng reo mừng mong đợi của trăm họ.

Nội dung 70:

Chú Khi sống trên một cây to bên cạnh bờ biển. Dưới biển thường có con cá Mập hay bơi đến kiếm mồi cạnh bờ. Một lần, Khi ta hái mấy quả cây ném xuống biển. Cá Mập đớp ăn ngay và từ hôm đó, chúng trở thành đôi bạn thân.

Một hôm, Cá Mập nói: - Bạn yêu quý! Tôi muốn đưa bạn về thăm nhà để bạn gặp các anh chị em của tôi vì bạn rất tốt với tôi.

- Cảm ơn bạn, nhưng tôi không muốn đi - Khi thật thà nói – Tôi không bơi được và rất sợ nước lạnh.

-Ồ tưởng gì, bạn cứ đi với tôi, tôi sẽ để bạn trên lưng và bơi rất chậm.

Khi nghe vậy, nghĩ bụng: Hôm nay trời nóng, đi trên mặt nước chắc cũng thú lắm! Khi ngồi lên lưng Cá Mập... - Bạn có thích biển không? Cá Mập hỏi.

- Thích lắm! Khi trả lời – Nhưng chúng mình đi được bao xa rồi nhỉ?

- Chưa xa lắm – Cá Mập đáp – Bây giờ tôi phải nói đến điều này: Ông chúa của chúng tôi, ông Cá Mập to nhất biển, ốm nặng. Thầy thuốc bảo ông phải ăn một quả tim Khi mới khỏi bệnh. Vì vậy, tôi muốn đưa bạn đến gặp chúa.

Chú Khi nghe vậy kinh hoàng, nhưng nó bỗng nghĩ ra một điều, nó bảo:

- Ô, sao bạn không bảo tôi trước? Tôi có mang tim theo đâu. Loài khi chúng tôi bao giờ ban ngày cũng giấu tim mình trên cành cây to, chỉ đêm đến mới để tim vào người. Nếu tôi đến mà không có tim thì Chúa của bạn sẽ giận dữ biết mấy. Tôi sẵn sàng đưa tim của tôi cho chúa của bạn nhưng lúc này tôi không mang theo tim.

- Nếu tôi đưa bạn về cái cây, thì bạn có lấy được tim không? Cá Mập hỏi.

- Dĩ nhiên là tôi sẽ lấy được chứ! Bây giờ chúng ta trở lại nhanh lên, đừng để ông Chúa đáng kính của bạn phải chờ đợi.

Nội dung 71:

Buổi sáng, Gà Mẹ gọi Gà Tơ: - Con trai bé bỏng ơi, mau dậy đi học nào!

Nhưng Gà Tơ cứ nhắm tịt mắt, phụng phịu: - Ứ ừ, con buồn ngủ lắm! Cho con ngủ thêm một lúc nữa!

Gà Mẹ dỗ dành: - Phải dậy đi học chứ con!

Gà Tơ đáp: - Con biết chứ rồi mà: O tròn như quả trứng gà phải không ạ?

Nói rồi, Gà Tơ lại nhắm mắt ngủ tiếp. Ngày nào Gà Tơ cũng ngủ dậy muộn như thế, lúc tỉnh dậy thì các bạn Cún Bông, Vịt Xám, Mèo Tam Thể đã đi học cả. Gà mẹ đi kiếm mồi vắng, Gà Tơ lại lang thang đi chơi, không đến lớp học.

Hôm ấy, cô giáo Gà Mái Mơ chuẩn bị cho cả lớp đi cắm trại. Vì Gà Tơ không đi học nên cô đã nhờ Vịt Xám mang giấy thông báo đi cắm trại về nhà cho Gà Tơ. Gà Tơ cầm tờ giấy, xoay ngược, xoay xuôi nhưng chẳng hiểu gì, chỉ thấy có rất nhiều quả trứng: quả thì có râu, quả thì đội nón, quả lại có móc dài. Nó nghĩ:

“Ôi dào, chữ thì cũng chỉ như những quả trứng thôi! Có gì đâu mà học!” và quăng tờ giấy đó đi. Đến hôm cắm trại, cả lớp chờ mãi vẫn không thấy Gà Tơ đến. Các bạn nhỏ dựng trại bên bờ hồ nước trong xanh và múa hát thật vui vẻ. Bỗng Cún Bông vênh tai lắng nghe: Hình như có tiếng ai khóc ở đâu đây... Cả lớp ủa đi tìm thì thấy Gà Tơ đang ngồi khóc thút thít bên bụi chuối. Thì ra Gà Tơ đi chơi xa, bị lạc đường, không về nhà được. Cún Bông hỏi: Chúng tớ chờ cậu mãi, sao cậu không đi cắm trại cùng cả lớp?

Gà Tơ đáp: Vì ...tớ không biết!

Vịt Xám nói ngay: Tớ đã đem giấy thông báo đi cắm trại của cô Gà Mái Mơ đến cho cậu rồi mà! Lúc này, Gà Tơ mới nhớ ra tờ giấy ấy. Gà Tơ nghĩ: “Tất cả chỉ tại mình không chịu đi học nên

không biết chữ thôi!” và cảm thấy rất xấu hổ. Lúc đó, cô giáo Gà Mái Mơ đến xoa đầu Gà Tơ rồi nói: Con chịu khó đi học rồi cũng sẽ biết đọc, biết viết như các bạn mà!

Gà Tơ ấp úng xin lỗi cô giáo và hứa sẽ đi học thật chăm. Từ đó trở đi, chẳng đợi mẹ phải gọi, hôm nào, Gà Tơ cũng dậy thật sớm để đi học. Cậu ta còn sợ có bạn nào ngủ quên không đến lớp nên sáng nào cũng gáy “ò ó ơ” để gọi các bạn cùng dậy nữa.

Nội dung 72:

Có một đôi Chim Gáy xinh xắn, hiền lành sống trong rừng. Mỗi con có một bộ lông màu nâu và những hạt cườm lấp lánh ở cổ. Đầu chúng tròn và mượt, mắt nâu, cái mỏ thì nhỏ nhắn và đen láy.

Đôi Chim Gáy chọn một lùm cây rậm rạp tha những ngọn cỏ, lá thông, cành khô về làm một chiếc tổ nhỏ. Ổ lổm chổm và khô nhưng đôi Chim rất vừa lòng. Chim mái đẻ vào tổ 2 cái trứng xinh xinh. Rồi đôi Chim thay nhau ấp. Mười lăm bữa sau, trứng nở.

Bọn Chim non rất khỏe và lớn như thổi. Suốt ngày chúng há rộng cái mỏ còn mềm đòi ăn. Cứ thấy động là chúng lại vỗ đôi cánh cụt lùn, vươn cổ lên kêu chiêm chiêm... Một buổi, Chim bố và Chim mẹ đi kiếm mồi, một con Diều Hâu nhìn thấy lũ Chim nhỏ, nó sà xuống đỗ ngay bên cái tổ của Chim Gáy. Lũ Chim non sợ quá, gục đầu vào lưng nhau và run bần bật. Từ lúc thấy đôi cánh Diều Hâu trùm xuống rừng, vợ chồng Chim Gáy đã bỏ mồi quay lại.

- Về mau, về mau! Chim bố giục.

Chúng cùng vun vút bay về như hai mũi tên. Diều Hâu đang bám vào thân cây cho chắc, sắp sửa quắp đôi Chim non bay đi. Giữa lúc đó, Chim bố và Chim mẹ về đến tổ. Chim mẹ và Chim bố cùng xoè cánh, bay chập chờn trước mặt kẻ thù. Trông thấy chúng vật vờ như đôi Chim ốm, ngỡ chỉ cần gió vượt ra là quắp được, Diều Hâu dang cánh bay lên. Đôi Chim Gáy trở nên nhanh nhẹn. Chim mẹ vội lao xuống, bay quặt về tổ, trong lúc Chim bố bay đi, lấy thân mình làm mồi cho kẻ thù bay theo. Cuộc săn đuổi rất ác liệt.

Nhiều lúc Chim bố tưởng nguy. Những chiếc vuốt nhọn của Diều Hâu đã mấy lần quờ trên lưng nó làm những sợi lông màu nâu rơi xuống lả tả. Nhưng cuối cùng Chim bố vẫn như được kẻ thù bay đi rất xa, rất xa. Đến lúc đã làm cho kẻ thù lạc đường và mỏi cánh, nó mới bỏ xuống một bụi rậm, quay ngoắt về.

Về đến tổ, Chim bố đã thấy lũ con được mớm cho ăn no. Chúng đang bình yên nằm nghech đầu lên lưng nhau mà ngủ dưới chân mẹ. Thấy Chim bố về, Chim mẹ vui mừng chớp chớp đôi mắt nâu mở rất to: "Cúc cu! Cúc cu!".

Nhìn đàn con nguyên vẹn, Chim bố cất tiếng gáy dòn.

Nội dung 73:

Vào mùa thu, ông già mang về một cây củ cải nhỏ và trồng trong vườn. Ngày ngày, ông ra sức chăm chút cho cây. Sáng nào ông cũng cho cây cải uống một gáo nước. Chiều nào ông cũng bắt

sâu, nhỏ cỡ cho cây. Cây cải cũng không phụ lòng tốt của ông, nó lớn nhanh như thổi. Chẳng bao lâu nó trở thành một cây cải khổng lồ, to chưa từng thấy.

Một buổi sáng, ông già ra vườn định nhổ củ cải về cho bà già và cháu gái. Ông nhổ mãi, nhổ mãi mà cây cải không hề nhúc nhích.

Ông gọi bà già: “Bà già ơi! Mau lại đây! Mau giúp tôi nhổ củ cải!” Bà già liền chạy lại kéo áo ông, ông nắm cây cải nhổ mãi, nhổ mãi vẫn không được. Bà già gọi cháu gái: “Cháu gái ơi! Mau lại đây! Mau giúp bà nhổ củ cải!”. Cháu gái liền chạy lại kéo áo bà, bà túm áo ông, ông nắm cây cải nhổ mãi, nhổ mãi chẳng ăn thua gì.

Cháu gái gọi Chó con: “Chó con ơi! Mau lại đây! Mau giúp tôi nhổ củ cải!”. Chó con chạy lại ngậm lấy bím tóc của cháu gái, cháu kéo áo bà, bà túm áo ông, ông nắm cây cải. Kéo mãi nhổ mãi cây cải vẫn nằm ì ra.

Mèo con gọi Chuột nhắt: “Chuột nhắt ơi! Mau lại đây! Mau giúp tôi nhổ củ cải!” Chuột nhắt chạy lại, bám đuôi Mèo, Mèo cắn đuôi Chó, Chó ngậm bím tóc cháu gái, cháu gái kéo áo bà, bà túm áo ông, ông nắm cây cải. Một, hai, ba...

“Nhổ cải lên! Nhổ cải lên!

Ái chà chà! Lên được rồi!”

Cây cải gan lì đã bị kéo lên khỏi mặt đất. Tất cả sung sướng, nhảy múa quanh cây cải.

Nội dung 74:

Chim Sẻ, Ếch và Cào Cào là ba người bạn thân. Một hôm, cả ba đang trên đường đi chơi thì gặp một cái ao to. Chim Sẻ nói:

- Tôi không thể nhảy qua cái ao này được. Tôi phải bay qua nó và đợi các bạn ở bên kia ao nhé!

Ếch phản nản:

- Tôi không nhìn thấy một lá cây súng nào trên mặt ao. Do đó, tôi không thể nhảy qua ao được. Tôi chỉ còn cách bơi qua ao thôi.

Cào Cào bình tĩnh nói với hai bạn rằng:

- Tôi không thể nhảy hoặc bay qua ao được và cũng không biết bơi. Nhưng chúng ta cùng nhau hợp sức thì cả ba chúng ta đều sang được bên kia bờ ao.

Cả chim Sẻ và Ếch đều hỏi:

- Bằng cách nào hả bạn Cào Cào?

Trước hết bạn chim Sẻ bay lên cây mang về đây một chiếc lá to. Tôi ngồi lên trên chiếc lá còn bạn Ếch bơi và đẩy chiếc lá đó qua ao.

Khi cả ba sang được bên kia bờ ao, chim Sẻ hỏi:

- Nay bạn Cào Cào, tôi có công mang chiếc lá về và bạn Ếch có công đẩy chiếc lá đó qua ao. Còn bạn thì làm gì?

Cào Cào vui vẻ trả lời:

- Tôi đã nghĩ ra kế hoạch qua ao và kế hoạch đó đã giúp đưa cả ba chúng ta sang được bờ ao bên này. Bạn có đồng ý như vậy không? Và bây giờ chúng ta lại cùng nhau vui chơi được rồi.

Chim Sẻ,Ếch đều nhảy lên mừng rỡ tán thành. Thế là cả ba bạn cùng nhau nhảy múa tiếp tục cuộc vui chơi của mình.

Nội dung 75:

Vào đời vua Hùng thứ sáu, giặc Ân tàn bạo sang xâm chiếm nước ta. Vua Hùng sai sứ giả đi khắp nơi tìm người tài giỏi để đánh giặc cứu nước.

Thuở ấy, ở làng Phù Đổng có một bà mẹ sinh được một người con trai. Bà đặt tên con là Gióng. Gióng đã lên ba mà vẫn chưa biết nói, chưa biết cười. Một hôm sứ giả về làng bắc loa gọi:

- Loa! Loa! Loa! Ai là người tài giỏi, hãy đứng ra đánh giặc, cứu nước.

Gióng lắng nghe rồi bỗng nhiên bật dậy và nói với mẹ:

- Mẹ ơi, mẹ ra mời sứ giả vào đây cho con!

Mẹ Gióng ngạc nhiên quá, cứ đứng sững sờ, mãi sau mới lật đật ra mời sứ giả. Sứ giả vào đến nhà, Gióng nói đồng dục:

- Hỡi sứ giả! Hãy về tâu với Vua Hùng rèn cho ta một con ngựa sắt, một chiếc nón sắt và một chiếc gậy sắt để ta đi đánh giặc.

Sứ giả đi rồi. Gióng bảo mẹ thổi cơm cho ăn. Mẹ Gióng thổi cơm, rồi cả làng thổi cơm. Bao nhiêu cơm Gióng cũng ăn hết. Ăn xong, Gióng vươn vai đứng dậy, trở thành một chàng trai cao lớn, khỏe mạnh.

Trong khi ấy, tất cả lò rèn đêm ngày đúc ngựa, rèn gậy cho Gióng. Chẳng bao lâu, ngựa sắt, nón sắt, gậy sắt đã làm xong. Gióng đội nón, cầm gậy nhảy phốc lên ngựa. Ngựa sắt hí vang phun ra lửa rồi phóng như bay ra trận. Lúc đó, giặc Ân đang tràn khắp nơi giết người, cướp của. Gióng thúc ngựa phi thẳng vào quân giặc. Gậy sắt vung lên như ánh chớp đánh xuống đầu giặc. Giặc Ân thua chạy tan tác, xác giặc ngổn ngang khắp nơi.

Đánh xong giặc Ân, Gióng cưỡi ngựa qua làng Phù Đổng bay thẳng lên núi Sóc Sơn. Đời sau, để nhớ ơn Gióng có công đánh giặc, cứu nước, nhân dân ta đã lập đền thờ Thánh Gióng ở làng Phù Đổng.

Nội dung 76:

Ba cậu bé rủ nhau vào rừng. Trong rừng có nấm, quả rừng, lại có đủ các thứ chim. Ba cậu mãi chơi nên không để ý trời đã sắp tối. Về bây giờ thì sợ bố mẹ mắng lắm!

Cả ba cố nghĩ thử xem cách nào dễ hơn: Nói dối hay thú thật.

Cậu thứ nhất nói:

- Tớ sẽ nói dối là bị chó sói đuổi ở trong rừng. Bố tớ sẽ phát hoảng lên và không mắng tớ nữa.

Cậu thứ hai nói:

- Tớ sẽ nói đang đi đường thì gặp ông ngoại. Mẹ tớ sẽ vui và không mắng tớ.

Cậu thứ ba nói:

- Còn mình thì mình sẽ nói thật, vì nói thật thì sẽ chẳng phải tìm cách này hay cách khác.

Thế rồi ba cậu bé chia tay nhau về nhà. Cậu bé thứ nhất vừa nói với bố xong thì bác coi rừng đến chơi. Bác nói:

- Không, trong rừng này làm gì có chó sói.

Người cha bức tức vô cùng vì cậu con trai đã đi chơi về muộn lại còn nói dối nữa.

Cậu thứ hai đang nói với mẹ là đi đường gặp ông ngoại thì vừa lúc ông ngoại bước vào. Bà mẹ cũng rất bức tức vì cậu con trai đã đi chơi về muộn lại còn nói dối nữa.

Cậu thứ ba về đến nhà đã nhận lỗi ngay. Bố mẹ cậu không mắng mà chỉ căn dặn lần sau không được mãi chơi và tha lỗi cho cậu.

Nội dung 77:

Ngày xưa ngày xưa, Cá Chép là vua của các loại cá. Nơi Cá Chép ở có nhiều con đường lát bằng những vỏ ốc be bé, xinh xinh. Hai bên đường, rong xanh và cỏ nước lúc nào cũng rập rờn như đang múa.

Một hôm, Cá Chép cho gọi Cá Diếc đến và bảo:

- Hãy gọi các loài cá đến đây kể chuyện cho ta nghe. Ai kể hay ta sẽ thưởng!

Cá Quả hăng hái xin kể trước tiên. Vốn tính hung dữ, cá Quả kể chuyện đã bắt được bao nhiêu là Ếch, Nhái. Mới kể được mấy câu, Cá Chép đã bảo thôi và cho Cá Quả ra về.

Đến lượt Cá Trê kể, Trê thưa:

- Tôi quanh năm sống trong bùn, không may hôm tết đi chơi bị va phải đá, đầu tôi bị bẹp đến bây giờ vẫn chưa khỏi. Tôi không thể kể chuyện được ạ!

- Cá Trắm Đen vừa đến đã thao thao kể tên các loài Ốc mà hàng ngày Trắm Đen bắt được. Câu chuyện cũng chẳng làm cho Cá Chép thích thú chút nào.

Lươn chờ mãi mới đến lượt mình. Mọi người hay nói: “Ti hí như mắt lươn”, thật là đúng! Lươn kể chuyện nhưng mắt cứ díp lại, như là đang buồn ngủ.

Cá rô, người thì nhỏ mà tiếng nói lại to! Chú say sưa kể chuyện về những hôm mưa rào, chú đã bơi ngược dòng rồi rạch nước lên bờ cỏ đi chơi như thế nào.

Mặt trời gần lặn, Cá Bống mới vội vã bơi đến. Bống kể ngay chuyện Tắm Cám. Bống thích nhất đoạn cô Tắm nuôi Bống trong giếng nước và hằng ngày cho Bống ăn cơm. Cá Chép và tất cả các loài cá khác chăm chú nghe đến nỗi quên cả chớp mắt. Cá Chép khen Bống kể chuyện hay và thưởng cho Bống bao nhiêu là quà.

Nội dung 78:

Trong khu rừng nọ có một chú Thỏ con thông minh sống cùng mẹ. Ngày ngày, Thỏ con thường tung tăng chạy ra bờ sông uống nước. Trước khi đi, bao giờ Thỏ mẹ cũng nhắc:

- Con phải cẩn thận nhé vì Cáo và Chó Sói cũng hay ra sông dạo chơi lắm đấy!

Thế rồi một ngày nọ, sau khi khom lưng uống một hơi no bụng, Thỏ con ngẩng lên nhìn thì đã thấy Cáo đang tiến lại gần mình với vẻ mặt rất thân thiện:

- Chào Thỏ con, lên lưng anh công vào rừng hái nấm và hoa nào!

Thỏ con chần chừ nhìn Cáo. Chợt nhớ lời mẹ dặn, Thỏ con hồ hởi, tươi cười nói:

- Em thích lắm nhưng anh Cáo ơi, chờ em về nhà lấy nón đội che nắng đã nhé!

Nói rồi Thỏ con nhanh nhẹn chạy ào về nhà. Sà vào lòng mẹ, Thỏ con kể lại câu chuyện gặp Cáo và cách nó dụ mình cho mẹ nghe. May mắn, Thỏ con đã lừa được Cáo để chạy về với mẹ.

Thỏ mẹ ôm Thỏ con vào lòng, khen con thông minh và nhanh trí.

Ngoài bờ sông, con Cáo gian ác và ngờ nghệch cứ đứng chờ mãi, chờ mãi mà không thấy Thỏ con trở lại. Cuối cùng, khi ông mặt trời đã đi ngủ, nó không thể chờ được nữa nên đành ôm cái bụng đói meo lủi về rừng.

Nội dung 79:

Trong khu rừng nọ có một con Cáo và một con Mèo sinh sống. Mèo vốn tính hiền lành còn Cáo luôn tự cao, tự đại cho mình là người thông minh, tài giỏi hơn người.

Một sáng đẹp trời, Mèo con ra khỏi nhà đi dạo và gặp Cáo. Nghĩ Cáo là người biết điều từng trải, ai ai cũng kính nể nên Mèo thân mật bắt chuyện:

- Xin chào anh Cáo. Anh vẫn khỏe chứ?

Nghe Mèo chào, Cáo không những không trả lời mà còn nhìn Mèo từ đầu tới chân bằng ánh mắt khinh khỉnh. Cuối cùng Cáo mới lên giọng hách dịch:

- Ô, cái đồ ngốc kia! Mi không xứng đáng được hỏi thăm sức khỏe của ta. Thử hỏi xem, mi có được những tài nghệ gì nào?

Trước lời lẽ khinh miệt của Cáo, Mèo vẫn khiêm tốn đáp: Tôi chỉ có một tài duy nhất thôi anh Cáo ạ!

Cáo liền hỏi dồn: - Tài gì? Tài gì nào?

Mèo thùng thảng đáp: - Đó là tài khi bị Chó đuổi tới bên, tôi có thể nhảy phắt lên cây khiến chúng không thể bắt tôi được!

Cáo cười vang, bĩu môi, vênh vênh cái mặt kiêu ngạo nói: Tưởng gì, chỉ có thể thôi à? Ta đây thông thạo trăm thuật khác nhau và còn có cả một túi đầy mưu trí. Mi làm ta thấy thương hại quá. Hãy theo ta, ta sẽ dạy mi cách thoát thân khỏi lũ chó!

Vừa lúc ấy, một người thợ săn cùng đàn chó đi tới. Mèo nhanh chân nhảy tót lên cây và rồi rít kêu Cáo mở cái túi mưu trí của nó ra. Nhưng Cáo cứ loay hoay, loay hoay mãi chưa biết túi mưu trí để ở chỗ nào. Thế là Cáo liền bị lũ chó săn túm chặt lấy.

Ngồi an toàn trên ngọn cây, Mèo nói vọng xuống:

- Này anh Cáo ơi, anh nói anh có trăm mưu trí mà bây giờ lại như gà mắc tóc thế. Giá mà anh chỉ có một cái tài leo cây như tôi thì đâu đến nỗi mất mạng phải không?

Lúc này, Cáo mới thấy ân hận nhưng còn biết kêu ai! Mặc cho Mèo nói gì thì nói, Cáo chỉ còn mỗi một việc là im lặng chờ ai đó tới giúp.

Nội dung 80:

Năm nay, mùa đông đến sớm. Gió thổi từng cơn lạnh buốt. Đã hơn một tuần nay, Lan thấy Hoà có chiếc áo len màu vàng thật đẹp. Áo có dây kéo ở giữa, lại có mũ để đội khi có gió lạnh hoặc mưa lất phất. Lan đã mặc thử, ấm ơi là ấm!

Đêm ấy, em nói với mẹ là em muốn có một chiếc áo len như của bạn Hoà.

Mẹ đang định mua áo ấm cho hai anh em Tuấn, Lan. Thấy con gái nói vậy, mẹ bối rối:

- Cái áo của Hoà đắt bằng tiền cả hai cái áo của anh em con đây.

Lan phụng phịu:

- Nhưng con chỉ muốn một chiếc áo như thế thôi.

Đổi mẹ, Lan đi nằm ngay. Em vờ ngủ.

Một lúc lâu, bỗng em nghe tiếng anh Tuấn thì thào với mẹ:

- Mẹ ơi, mẹ dành hết tiền mua cái áo ấy cho Lan đi. Con không cần thêm áo đâu.

Giọng mẹ trầm xuống:

- Năm nay trời lạnh lắm. Không có áo ấm, con sẽ ốm mất.

- Con khoẻ lắm, mẹ ạ. Con sẽ mặc thêm nhiều áo cũ ở bên trong.

Tiếng mẹ âu yếm:

- Để mẹ nghĩ đã. Con đi ngủ đi.

Nằm cuộn tròn trong chiếc chăn bông ấm áp, Lan ân hận quá. Em muốn ngồi dậy xin lỗi mẹ và anh, nhưng lại xấu hổ vì đã vờ ngủ.

Áp mặt xuống gối, em mong trời mau sáng để nói với mẹ: “Con không thích chiếc áo ấy nữa. Mẹ hãy để tiền mua áo ấm cho cả hai anh em.”

Ngày 15 tháng 5 năm 2015

Chủ tịch Hội đồng KH&ĐT ngành GDMN

(đã ký)

TS. Trần Thị Minh Huế